

A Magyar Schönstatt Családmozgalom lapja

Oázis

Kopogtató

- ❖ Te vagy a kedvenc feleségem!
- ❖ A Szűzanya karjában Jézus helyén Magyarországot is szemlélhetjük.
- ❖ A „lelki bacilusok” szinte akadálytalanul bejutnak és megtelepednek lelkünkben.
- ❖ Mintha „lelki kozmetikusnál” lettünk volna.
- ❖ Nincsenek kezeim - csak a Tieid!
- ❖ A számítógép volt az egyetlen hálótársam!
- ❖ Olyan volt nálatok, mintha szanatóriumban lettünk volna.
- ❖ A szeretet koronáz!
- ❖ A keresztség kegyelmével lépünk ki önmagunkból, hogy bizalmas ráhagyatkozással megnyílhassunk az Atya irgalmas ölelése előtt.

A bizalom és a szeretet útján

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava	3
Esszé	4
Csillagok Európa egén	10
Városmisszió	18
Mindennapjaink	22
A pápára figyelünk	27
Kentenich atya tanításából	29
Élő háziszentély	33
Interjú Kentenich atya boldoggáavatásáról	31
Egymásra találtunk	35
Tedd könnyűvé... ..	38
Otthonra találtunk	39
Egy csoport bemutatkozik	41
Adja tovább a mikrofont!	45
Női rovat	50
Bak-elit rovat	54
Főzőcske	57
Gyereknövelde	58
Ép lélek ép testben legyen	60
Nincs/Van boruk!, Gólyahír	62
Gyerekszáj	63
Schönstatt hírek	64
Családakadémia híradó	70
Fiatalok Oázisa	76

Örömmel adjuk hírül, hogy
a 2007. évi naptárért eddig
1 312 000 forint befizetés érkezett,
melyet a központ építésére fordítunk.
Köszönjük vásárlásotokat és hogy
másoknyak is továbbajándékoztátok.
Ez az összeg, reméljük, még növekszik,
hiszen ez kb. 874 db naptár ára.
Még kb. 940.000 Ft hiányzik!

Újságunk házigazdája
a Budapesti Régió volt.
Köszönjük írásait! Kérjük minden régió
családjait, hogy a központi témához is
küldjenek életpéldákat,
mert ahhoz most egy sem érkezett,
a régebbi számokból válogattunk.
A következő házigazda
az Óbudavári Régió lesz,
a lap témája:

A házaspárok útján

Várjuk megtapasztalásaitokat
a következő címre, május 15-ig:
Sallai + Karikó oasis@schoenstatt.hu.

OÁZIS 2007. április, XVII. évf. 1. (47.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazisa
• **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva • **Készítették:** Bodó Rita, Csabai Gábor és Márti, dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédy István és Cili, Gólya Zoltán és Csörgő Otília, Hodován Péter és Margit, Horváth Zsolt és Ildikó, Komáromi Ferenc és Mari, Kuslits Károly és Panka, Oltártsy Lajos és Tünde, Oroszi Ferenc és Júlia, Palásthy Anna, Rábai Szilárd és Györgyi, Rakovszky István és Kozma Andrea, Varga Károly és Erika, Varga Orsi, Zajkás Péter és Rozi • **Szöveget gondozták:** Guldné Gelencsér Noémi, Rábai Szilárd és Györgyi • **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika

Nyomás: D-plus Nyomda 1033. Budapest Szentendrei út 89-93.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk tevékenységét a 73200134-10000434 számlaszámon. Hálásan köszönjük a D-plus Nyomdának, hogy újságunkat ingyen állítja elő!

gy család egy kisvárosban nyaralt. Autójuk nem volt. A forró kánikulában a kirándulás nem volt vonzó program, a nap java részét a parányi strandon töltötték, ahol három medence volt: egy térdig érő pancsoló, egy forró vízű az idősek számára és egy mély úszómedence. Kislányuk már tudott úszni, de a mély vízbe nem volt bátorsága bemenni. Hiába a szép szó, a biztatás, hiába az egész napos unalom...

Már két nap eltelt a család egyetlen nyaralásából úgy, hogy csak nyüglődtek a gyerekek a parton. Az apa gondolt egy merészet. A lányuk tud úszni, csak nem mer. Iszonyodik a mélységtől. Segíteni akart. Felkapta gyermekét és a vízbe dobta. Eddig borzasztóan hangzik, de tett még valamit: utánaugrott.

Túlélte a gyerek? Gyorsan elkezdett tempózni. A parthoz úszott. Csak akkor látta, hogy az apja mosolyogva úszik közvetlenül mellette. Sírni akart, kiabálni, de mégsem tette. Talán megérezett valamit: *nem is olyan rémisztő ez a közeg. Ugyan nekem kell végeznem a karcsapásokat, de a hónom alá nyúlnak, ha bajban vagyok. Győztem. Sikerült legyőzni önmagam, amire egyedül nem voltam képes.*

A történetet kár is folytatni, el lehet képzelni az egyre növekvő bátorságot, az önbizalmat, a jóízű nyaralást, amelyet a szóban forgó gyermek azóta is meleg hangon emleget: *ott tanultam meg igazán úszni.*

Ez az út is a bizalom útja. Ezen az úton járni nagyon nehéz. Mert a bizalom útja

– a kockázat útja: elengedni egy embert, egy feladatot és bízni, hogy célba ér, közben mégsem válhatok bizonytalanná, mert ezzel a másikat gyengítem

– a növekedés útja: felnőni ahhoz, hogy elengedjem, felnövelni ahhoz, hogy el lehessen engedni

– a felelősség útja: tudni, mekkora terhet rakhatok rá, számára a rábízott „kinccsel” elszámolni

– a megbízhatóság útja: magamat megbízhatóvá nevelni, különben nem hiszem el, hogy másban megbízhatok, és mástól sem várhatok el megbízhatóságot

– a szabadság útja: a bizalmamat csak önként adhatom oda, és ezzel „szárnyakat” adok

– a hit útja: hit a másik képességeiben, jóságában

A bizalom útjának építése hosszú munkával jár, és mégis néhány pillanat alatt le lehet rombolni és még hosszabb azt újra felépíteni. Mégis megteesszük nap mint nap, mert a bizalom útja a szeretet útja.

András Cs., Szilveszter Tamás

A bizalom és a szeretet útján

1941. szeptember 20-án Kentenich atyát a Gestapo Koblenzbe idézte, kihallgatta és letartóztatta. Először négy hétig a Gestapo pincéjében, sötétzárkában tartották.

A rájuk szakadt próbatétel célja az, hogy lehetőleg teljesen megszabaduljanak a saját, önző énjüktől...

A bebörtönzés nem érte váratlanul Kentenich atyát. A Gestapo 1941-ben egész sorozat támadást intézett az egyház ellen.

A schönstatti atyák szerették volna Kentenich atyát az életét is fenyegető bebörtönzés elől Svájcba menekíteni, de

ő ezt elutasította. Már felkészült a börtönre. Az utolsó lelkigyakorlatot 1941. szept. 15-én *A máriás pap* címmel így kezdte: „*Most éneklek Önöknek a hatyúdalmomat.*” Az egész lelkigyakorlat nem volt más, mint a Szűzanyát dicsőítő ének.

A magánzárkából lehetősége volt leveleket küldeni, ezekkel egy célja volt: megmutatni övéinek, hogy a fogság hogyan illeszkedik Isten terveibe, és ebből milyen következmények származnak.

„Az alapító fogsága csak akkor érthető meg helyesen, ha azt a szolidaritás fényében nézik. Az alapító és a tanítványai sorsa ugyanis Isten akarata szerint összeszővődött. Ezt a tűzpróbát közösen kell kiállniuk.

A fogság igazi értelme – és ez mindannyiukra vonatkozik –, hogy általa belenőjenek egy új fejlődési korszakba. A schönstatti családnak döntő lépéssel közelebb kell jutnia céljához: »az új ember és az új közösség kiformalásához«.

A rájuk szakadt próbatétel célja az, hogy lehetőleg telje-

sen megszabaduljanak a saját, önző énjüktől, ennek kívánságaitól és terveitől. A schönstatti család isteni küldetése számára így fognak teljesen felszabadulni. Az alapító fogsága a tanítványokat arra kell, hogy ösztönözze, hogy mindent bevessenek ebben a harcban, amelyet Isten gyermekeinek szabadságáért vívnak.”

Vagyis Kentenich atya és egész Schönstatt szabadságharcot vív.

„Szívesen viselem és felajánlom a jó Istennek a fogságot és életem végéig bármilyen szenvedést, ha ezzel Önöknek és az egész családnak (Schönstatt-közösségnek) az idők végezetéig tartó fennmaradást, gyümölcsözőséget és szentséget vásárolhatok”

– írta Kentenich atya 1941 decemberében a koblenzi börtönből övéinek Schönstattba.

1942. január 20-áról Kentenich atya mint a **Schönstatt család történelmének tengelyéről** beszélt, amelybe minden schönstattinak bele kell nőnie. A schönstatti közösségek fontos pedagógiai célkitűzése Kentenich atya akkori magatartásának elsajátítása. Erre csak a Kentenich atyával való közösségben, az ő vezetésével és közbenjárásával leszünk képesek.

Hitlerrel és a nemzetiszocializmussal kapcsolatban Kentenich atyának nem voltak illúziói. Kezdetől fogva világosan látta a náciizmus lényegét és veszélyeit. Felelős helyzetéből kiindulva azonnal hozzálátott, hogy felkészítse Schönstattot és az egyházat a közelgő megpróbáltatásra.

Újra és újra kifejtette övéinek Schönstatt titkát. Rámutatott, hogy a közelgő katasztrófában csak úgy fognak tudni megállni, ha erősen behorgonyozzák magukat a schönstatti Szűzanya küldetésébe és alapvető valóságába. Érzékletesen és világosan ecsetelte, hogy itt nem emberi erők állnak szemben egymással. A náciizmus ördögi rohamát csak Istenbe öltözve lehet állni.

Schönstatt lelki elmélyülésének csúcspontját ebben a korszakban a mozgalom fennállásának 25 éves jubileumához kapcsolódó ún. második alapítás jelentette.

„Szívesen viselem és felajánlom a jó Istennek a fogságot és életem végéig bármilyen szenvedést...”

*Eközben egyszer csak rádöb-
bent, hogy mi lesz, ha soha
többé nem szabadulhat már ki
innen? ...*

*Ezzel kérte tőle a legnehezebb
áldozatot Isten.*

mindenüket feltétel nélkül Mária rendelkezésére bocsátják. A biankó felhatalmazás előképe maga a Szűzanya, aki szintén így adta oda magát az Atyának: „Íme az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a Te igéd szerint.”

Kentenich atya előtt nem volt kétséges, hogy szabadságharcuk kimenetelét Isten döntő módon tőle, az alapítótól tette függővé. Ezt mutatja a történelem is. Az alapító hűsége Isten akaratahoz, és készsége, hogy az alapításért a legnehezebb áldozatokat is magára vegye, döntötte el lényegében az alapítás jövőjét és sorsát.

Kentenich atya tudta, hogy életének új korszaka kezdődött el, melyet első sorban az áldozat fog jellemezni. Mi volt a legnagyobb áldozat, amit Isten Kentenich atyától kért? Saját elbeszélése szerint a sötétzárkában töltött utolsó napon, mely éppen október 18., az alapítás évfordulója volt, belső élményben világosodott meg előtte a legnagyobb áldozat lényege.

Gondolatban Schönstattban volt, ahol a Mária-nővérek közössége ezen a napon ajánlotta fel magát a Háromszor Csodálatos Anya szentélyében Istennek és a Szűzanyának alapítójuk kiszabadulásáért. Eközben egyszer csak rádöbbsent, hogy mi lesz, ha soha többé nem szabadulhat már ki innen? Ha az az Isten akarata, hogy művének vezetését soha többé ne vegye már a kezébe? Ha a művének a beteljesítésén már nem dolgozhat? Ezzel kérte tőle a legnehezebb áldozatot Isten. Nem a saját életét vagy halálát sajnálta, hanem a művének a feláldozását, az „*ábrahámi áldozatot*”. Késznek lenni arra, hogy feláldozza Istennek saját gyermekét, az isteni ígélet gyermekét; önként, mindennel

Ez alkalomból Kentenich atya összefoglalta az egész addigi fejlődést és eredményeket, majd lefektette a jövő számára a legfontosabb súlypontokat.

A jubileumnak különös jellegzetességét jelentette a korona és a „*biankó felhatalmazás*”, melyet a Schönstatt család a Szűzanyának ez alkalomból ajánlódékozott. Ezzel azt fejezték ki, hogy

egyetértve, amit róla Isten határoz, beleértve a szomorúságot, a nyomorúságot, sőt magát a pusztulást is.

1942. január 20-a volt Kentenich atya áldozatának nagy napja. Az előző napokban már döntött a Gestapo, hogy Kentenich atyának is Dachaubába, a koncentrációs táborba kell mennie. Átesett már egy felületes orvosi vizsgálaton is, amely erre alkalmasnak minősítette. Ugyanezekben a napokban a kiszabadítására vonatkozó erőfeszítések is a maximumra fokozódtak. Végül is sikerült a tisztiorvost megnyerni, hogy vizsgálja meg újra Kentenich atyát, és nyilvánítsa alkalmatlannak. Ezt a vizsgálatot Kentenich atyának kellett volna kérvényeznie. A határidő január 20. volt. Így a döntés Kentenich atya kezébe került. A schönstattiak valószínűsítő ostromot intéztek atyjukhoz, hogy ragadja meg ezt a lehetőséget. De hiába. Kéréseikre röviden csak ennyit válaszolt: „Nagyon köszönöm fáradozásaikat az orvosnál. Kérem, ne vegyék zokon, ha a szálakat nem szövöm tovább!” Kentenich atyát csak egy dolog aggasztotta: megérti-e a schönstatti család a döntését, és lélekben vele maradnak-e? Ezért azt üzentek még nekik: „Jól tudom, hogy mi a tét. A családra, a művünkre gondolok. De éppen ezért hiszem azt, hogy így kell cselekednem. – Keressétek először Isten országát, és minden mást megkaptok!” Még két hónap telt el, mire 1942. március 11-én Kentenich atyát Dachaubába vitték. Közben február 2-án Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén Kentenich atya nagy belső élményben bizonyosodott meg döntése helyességéről, amiért cserébe Isten Schönstattnak szabadságot és áldott jövőt fog ajándékozni.

A következő vers is Dachauban született.

*Jól tudom, hogy mi a tét.
A családra, a művünkre gondolok.
De éppen ezért hiszem azt,
hogy így kell cselekednem.*

Otthon dal

/részlet/

5. Ismered az országot, Isten államát,
mellyel az Úr ajándékozta meg magát:
ahol az őszinteség kormányoz mindig
és az igazság diadalmaskodik:
ahol a jogosság szent mértéke szerint
méri az ember mulasztását, tetteit,
ahol szeretet egyesít, szívet – lelket,
mert irányít bennünket az Úr és Mester?

E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében Nap-sütötte otthonunk,
Hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
Kedvenc gyermekei között lankadatlan
Minden szeretetadományt megjutalmaz:
Csodálatos lényét nekik megmutatja
Életüket termékeny gazdagítja,
Hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem!

6. Ismered az országot, a harcra készet,
győzedelmeskedni szokott minden vészen:
ahol szövetkezik Isten a gyengékkel
és kiválasztja őket eszközének,
ahol hősieken mindannyian benne bíznak
és nem saját erőikre hagyatkoznak,
ahol készek életüket odaadni
szeretetből lelkesülten fölálodozni?

E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében Nap-sütötte otthonunk,
Hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
Kedvenc gyermekei között lankadatlan
Minden szeretetadományt megjutalmaz:
Csodálatos lényét nekik megmutatja
Életüket termékeny gazdagítja,
Hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem!

Az üldözés ezen éve a Schönstatt Mozgalom belső és külső továbbfejlődését eredményezték: „*Minden sziklakő, amellyel meg akartak semmisíteni minket, hatalmas lépcsővé vált, amely biztosan vezet Istenhez, világi küldetésünk és feladataink teljesítésén át.*”

/Részlet Kentenich József Schönstatt alapítója és atyja c. kiadványból/

Magyarország Mária országa. A Szűzanya Magyarországot a kezében tartja. Kentenich atya, amikor a schönstatti Szűzanya képét nézte, azt mondta: Mária karjában Jézus helye az önök helye. A Szűzanya karjában, Jézus helyén Magyarország is szemlélhetjük.

A Szűzanya szeretné önöket eszközként használni: szeretné, ha forrássá válnánk a kiégett talaj számára.

2005. április 2-án fakadt fel Magyarországon az a forrás – a Szűzanya szentélyéből –, amely 1914. okt. 18-án Schönstattban fakadt.

Az óbudavári szentélyből Mária vallási megújulást szeretne indítani, szeretné megújítani az országban a hitet és az erkölcsöt. Azt mondja: itt ajándékot kaptok, és ti is ajándékozhatok neked valamit! Ebben a korban a hazugság és a sértettség Magyarországból szeretnék egy új Magyarországot. Nem politikai oldalról szeretném elkezdni a megújulást, hanem az emberek szívének keresztül, akiket forrásul tudok használni mások számára.

A Szűzanya szeretne felfakasztani itt egy forrást, **a szeretet forrását!**

(részlet Gertrud-Maria nővér előadásából)

Csillagok Európa egén

Schönstatt Európa Családfórum,
2006. máj. 5–7.

urópa Schönstatt Családmozgalmi apostoli indíttatásból azon fáradoznak, hogy egyre szervezettebben és céltudatosabban hozzájáruljanak Kentenich atya ígéretének megvalósításához, mely szerint Schönstatt segíteni akar az egyháznak egy új keresztény társadalmi rend felépítésében. Számunkra, házaspárok számára e célkitűzés megvalósításának fontos kérdése, hogy melyek azok a kitörési pontok, ahol a családok a saját tapasztalataikkal közreműködhetnek Európa újraevangelizációjában? Melyek azok az útmutató és világító csillagok, melyeket a Kentenich atya által meghirdetett küldetés súlypontjaiként kitűzhetünk magunk elé, a mai Európa sötét égére?

A mai kor embere gyakran úgy érzi magát, mint mókus a kerékben. Hajtani kell megállás nélkül mindig tovább, egyre gyorsabban, gyorsabban és még gyorsabban. Sokan érzik, hogy ez így nem mehet már soká, de nincs elképzelés, jövőkép, hogy merre van kiút a társadalom számára.

Ha egészséges a gyökér, ha egészséges a család és a házasság, akkor egészséges a fa is, egészségesek a virágok és gyümölcsök is...

Kentenich atya szerint „a mát és a holnapot csak átmenetként kell fölfogni... Ha az összeomlás elérte a végső fokot, ha majd egytől egyig minden erő üresjáratba kerül, akkor áttörhet a felismerés, hogy egyedül a kereszténység képes megmenteni a világot a szakadéktól; hogy egyedül a kereszténység képes helyesen felismerni és megvalósítani Isten terveit, az emberről alkotott öszeszméjét...”

„Az átmeneti időben nézzünk teljes bizalommal az eszményképre, mely holnapután lassan elkezd megvalósítani magát... Ez az új embernek és az új közösségnek az eszménye, mely 1912 óta a szemünk előtt lebeg; amelynek azóta minden szeretetiünket és tetterőnket szenteltük.”

„Az emberi társadalom létkérdéséről van szó. Hol van az emberi társadalom forrása, csírasejtje? A házasságban, a családban. Ha egészséges a gyökér, ha egészséges a család és a házasság, akkor egészséges a fa is, egészségesek a virágok és gyümölcsök is...”

Szükség van konkrét példákra, hogy élményszerűen meg lehessen tapasztalni, miről van szó. „A nagy eszmények önmagukban nem hozzák lázba az embereket... Az emberek nagy része szeretné megtestesülve látni az eszményeket. Igénylik az eszmények emberré válását kézzelfogható példákban és előképekben...”

Mi mindannyian ismerjük ezt saját tapasztalatból. Tudjuk, hogy Kentenich atya és víziója ezerszeresen bevált a sötét és a legsötétebb időkben. Egy brazil közmondás szerint: „Éjszaka kell ahhoz, hogy a csillagok ragyoghassanak!”

A mi ragyogó csillagaink: Kentenich atya és az új ember eszménye.

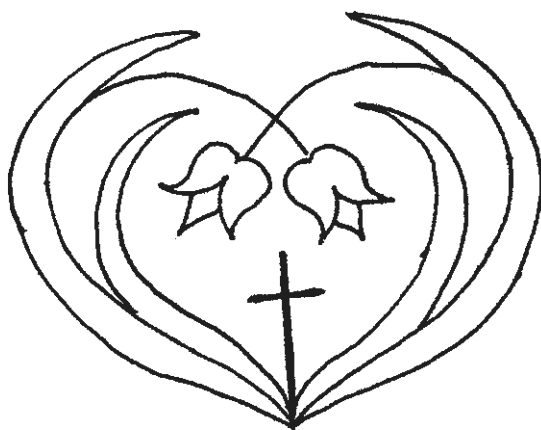
Kentenich atya az új ember atyja, prófétája és mintaképe.

KI, HA NEM Ő mutathat utat és igazíthat el minket?

Atyaként ma is önzetlenül teljesen a rendelkezésünkre áll egész szívével. Ma is atyja akar lenni mindannyiunknak, Európánknak.

Most megvizsgáljuk néhány vezércsillagát, melyek számunkra, a családok számára fontosak.

Ha az összeomlás elérte a végső fokot, ha majd egytől egyig minden erő üresjáratba kerül, akkor áttörhet a felismerés, hogy egyedül a kereszténység képes megmenteni a világot a szakadéktól ...

* Isten kedvencei, zseniális ötletei vagyunk

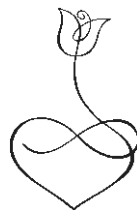
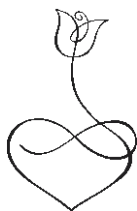
Sokan szidják ma a reklámokat, az általuk megvalósuló manipulációt. Káprázatos hazug eszményképet lobogtatnak előttünk és sugallják, hogy ilyené kell lennünk: fiatalnak, sportosnak, dinamikusnak, divatosnak és rámenősnak. Sokan megtapasztalták már, hogy itt valami nem stimmel, hogy mindez egyszerre nem megy. Mindez hasonlít az autó GPS-rendszeréhez. Vakon ráhagyatkozunk, hogy egy barátságos hang vezessen bennünket a nagyváros labirintusában, és közben elfelejtünk önállóan tájékozódni.

Az örök kérdésre: Ki vagyok én? – nekem magamnak kell a megfelelő választ megtalálnom! A teljes tökéletesség illúzió, végzetes csalfa álomkép, mely könyörtelenül a kimerültségbe hajszol. Végző soron a földi tökéletesség a lelki halált jelenti. Mert aki tökéletes, azt már nem indítja semmi arra, hogy megváltozzon, fejlődjön, tökéletesedjen. Az élet célja ezért egyáltalán nem is a tökéletesség, hanem az élethossziglan tartó tökéletesedés.

Kentenich atya kiskorú társadalomról beszél. *„Egyre többen visszamaradnak az éretlen állapotban, és előrehaladott életkorukban ismét visszaesnek a kamaszkorba.”* Mindenkit bátorít: *„Légy, ami vagy! Mit jelent ez? Válg tökéletes módon azzá a nemessé és naggyá, mely benned van. Fejleszd ki mindazt a nemeset, melynek a csírája benned rejtőzik!”*

Nincs szükségünk tehát külső sablonokra, hiszen lépésről-lépésre Isten egyik eredeti eszméjét tapogathatjuk ki és valósíthatjuk meg magunkban. Ez nem a mások kárára és terhére való önmegvalósítás, hanem a nekünk ajándékozott talentumok önálló kibontakoztatása, majd másokért való odaadása és bevetése.

KI, HA NEM MI, eredeti személyiségek ragadjuk meg és alakítjuk át magunk körül a világot?

* Mi ketten – egymással, egymásban, egymásért

A fiatalokban ma is él a boldog család, a hűséges társ utáni vágy. Mégis egyre kevesebben mernek a párkapcsolatukban végérvényesen elköteleződni, az egész életre szóló ígert kimondani. A környezetükben sokszorosan megtapasztalt válás is visszatartja őket.

„Aki benne él a mai korban és annak problémáit önmagában hordozza, érzi, hogy a mai családi élet mennyire beteg és terméketlen lett.” – magyarázza Kantenich atya.

A kiutat ebből a válságból sokan olyan új eszmékben vélik megtalálni, mint szabadidő-párkapcsolat; életszakasz-társkapcsolat vagy egy-neműek házassága. Úgy tűnik, minden lehetséges.

Kantenich atya szerint: „...ne várjunk kész receptet arra, hogy hogyan kell meggyógyítani a házasságot! A régi keresztény családeszményt kell újra világosan magunk elé állítanunk és korszerűen megalapoznunk! A házasság az öreg Európa sorskérdése! Ezért előre, vigyük a nép közé a katolikus felfogást! De sajnos gyakran nincs hozzá bátorságunk. Hiányzik a meggyőző erő és a buzgalom ebben az ügyben. De hát nem azért vagyunk itt, hogy a világot Krisztusban megújítsuk?! És ezt a világot csak úgy lehet megújítani, ha megújítjuk a házasságot Krisztusban.”

KI, HA NEM MI adunk ehhez bátorságot a többieknek?

* Mi ketten – férfi és nő – oly nagyszerűen különbözők

Az utóbbi 100 évben rendkívüli módon továbbfejlődött és megváltozott a nő-képünk. Manapság azonban egyre gyakrabban teszik fel nők a kérdést: *rendben van minden az emancipációval?*

A nő-kérdés mellett aztán megjelent a férfi-kérdés is, a férfiak is elbizonytalanodtak és keresik önazonosságukat. A nevelők szerint ennek egyik oka, hogy a fiúk nevelését szinte kizárólag nők végzik. Másrészt előre látható volt, hogy

A férfi és nő lelki alkatának különbözősége alapvetően nem az évszázados nevelés eredménye, hanem Isten akaratában gyökerezik.

ha megváltozik a nő-kép, akkor ez maga után fogja vonni a férfi-kép változását is. A változás pedig mindig elbizonytalanodást is jelent. Mindkét oldalról felfokozódott az igény és kutatás a férfi, ill. a női lényeg, sajátosság mibenléte után.

Kentenich atya mindig az Isten által alkotott ember képe alapján tájékozódik. Ezen a talajon állva teszi fel a kérdést: *„Miben áll a nő nagy küldetése? A teljes kultúra lelkévé kell válnia. Miben áll a katolikus nőnevelés feladata? Az egyik oldalon ajtót nyit a nőknek a szakmai munka világába is, a másik oldalon felkészíti őket, hogy szellemileg és lelkileg áthassák az egész kultúrát és a szakmai munkát.”*

Természetesen a gyerekeknek szükségük van az anyjukra. Csakhogy, amikor a gyerekek felnőttek, akkor néha a nő fél élete még hátra van.

A férfi és nő lelki alkatának különbözősége alapvetően nem az évszázados nevelés eredménye, hanem Isten akaratában gyökerezik. Ő építette be a különbséget a nő és a férfi természetébe. Ezért mindig megmarad a kölcsönös megértés, törődés és tisztelet feladata. A házasság mint a termékeny közösség legkisebb modellje példát mutathat a két fél saját eredetiségének ki-munkálására, de ugyanakkor a kölcsönös kiegészítés egységére is. Ha a házaspárok az otthoni „közelharcban” ezt megtanulják, ennek társadalmi kihatása is lesz. Innen kiindulva elterjedhet a kölcsönös megértés, törődés és tisztelet kultúrája. Így válhatnak a házaspárok szakértővé mások lényegi másságának elismerésében és értékelésében; a férfiak és nők együttélésében és kiegészítésében.

KI, HA NEM MI, házaspárok mutatjuk ezt fel a társadalomban?

*** Dinamittal a tökéletes szeretet megvalósításáért**

*Tisztelettel bánok a testével,
mint személyiségének, lelkének
szent templomával.*

A szexualitás önmagában nagyon hasonlít a nitroglicerinhoz: nagyon robbanékony és kiszámíthatatlan; valószínűtlenül nagy energia rejlik benne. Szárnyakat ad az embernek, és szeretetének szenvedélyességet és vitalitást kölcsönöz. De

könnyen kiszabadul az ellenőrzés alól és romboló hatásúvá válhat. Ha a dinamithoz kovaföldet kevernek, kiszámíthatóvá és ellenőrizhetővé válik. A szexualitás esetében hasonló védő szerepet játszik a lemondás és tartózkodás kultúrájának kifejlesztése, mely a másik javát tartja szem előtt.

Kentenich atyától tanultuk, hogy a szeretet lényege a kölcsönös odaajándékozás és elfogadás. A testi szerelem tartósan csak akkor tesz boldoggá, ha a testi gyengédség, a kölcsönös testi odaadás és elfogadás, és az evvel járó élvezet nem válik öncélúvá, hanem lelki összetartozást és szeretetet fejez ki. A szerelem-szeretet kultúrája itt azt jelenti, hogy első-

sorban nem a magam boldogságát keresem, hanem a társamat akarom boldoggá tenni. Vagyis állandóan tekintettel vagyok rá. Tisztelettel bánok a testével, mint személyiségének, lelkének szent templomával. Kordában tartom, ha kell, a háttérbe szorítom a kielégülés keresését, hogy a páromat mint személyt tegyem boldoggá. Vagyis a szerelem művészetére; a lelki-szellemi-érzelmi és testi kölcsönös boldogság megvalósítására törekszem.

**KI, HA NEM MI, házaspárok mutatjuk meg az utat
a teljes szerelem felé?**

*** Kettesben gyermekünkkel**

Az újságban vastag betűs reklám, háromnapos túrát hirdetnek: „*Tábortűznél, a szabad ég alatt apával kettesben az úton.*” A képen egy apa a lányával látható. A kép alatt apró betűs szöveg: „*A gyerekeknek több mint fele szeretne több időt tölteni az apjával.*”

Sok apa érzi ma úgy, hogy a munkahely és a család szétszakítja. Az anyák sincsenek jobb helyzetben, sőt. A munkahely mellett rájuk vár a család és a háztartás legtöbb feladata is. Elgondolkoztató statisztika, hogy a 45-50 éves férfiak negyedrésze, míg a nőknek a nyolcadrésze már gyermektelen. Jóllehet a fiatalok vágyai közt ott szerepelnek a gyerekek, de már nem tartoznak a legsürgetőbb vágyak közé.

A család értéke nem az anyagi feltételektől függ, hanem a szellemi magatartástól.

Szabad ég alatt apával.

Kentenich atya a názáreti Szent Családot állítja példaképként a szemünk elé. *„Ők mindig az objektív létrend alapján tájékozódtak. A kölcsönös szeretet eszménye és köteléke hordozta őket, és a gyermek állt a középpontban.”*

„A család értéke nem az anyagi feltételektől függ, hanem a szellemi magatartástól. Az a jó család, amelyben sok eleven szeretet van, nem pedig sok pénz.”

„Ahol a Szűzanya beköltözött a házasságba és a családba, közösséget hoz létre a szertetszövetségben és megfordítja bennünk a racionalista kihűlési folyamatot a szívek áttüzesítése által.”

Lehetséges-e egyáltalán a mai korban ilyen családi élet? Schönstattban sok példa igazolja, hogy igen.

KI, HA NEM MI válunk a lehetőségesség példájává korunkban?

*** Küldetésünk, hogy valóra váltsuk víziódat**

Nők panaszozzák, hogy a párjuk nem akar házasságot kötni. A fiatalok félnek az elkötelezett döntésektől. Kentenich atya mondja: *A szabadság = döntésképeség és érvényesítő erő.*

A élet ma tele van stresszel, a családban a gyerekek a legkülönbébb külföldi országokra és iskolákba járnak. A szülők egész héten át ide-oda rohangálnak velük, menedzselik az életüket. Szeretnének megfelelni az elvárásoknak és nem tudnak nemet mondani.

Alapítónk és atyánk szakterülete: a szabad emberek nevelése. *Én döntöm el, hogy mit csinálok. De amit elhatároztam, azért vállalom a felelősséget.*

Csak az ilyen szabad emberek képesek arra, hogy felfedezzék a küldetésüket, hogy felfedezzék, mi végre teremtette őket Isten. És ez a felfedezés felszabadítóan, boldogítóan hat rájuk. Akkor világosabban látják, hogy mit kell tenniük és mit nem. Ez irányt és biztonságot ad életüknek.

Mi az én vízióm? Egyre jobban átélem Schönstatt ajándék mivoltát. Átélem, hogy rábízhatom magam Kentenich atyára; átélem Schönstatt nagy küldetését korunk számára: egy új világot építünk a romokon; isteni megbízatást teljesítünk.

Alapítónk mondja: „*Ha nem ragadott volna meg engem személyesen családunk isteni küldetése, nem vettem volna annyi munkát a nyakamba. Csupán egy emberi műért nem áldoztam volna fel minden életerőmet... A küldetéstől való ilyen megragadottság jelenti önmagában a prófétai vezetést. Egy próféta-vezető azáltal jön létre, hogy hisz az isteni küldetésben és kész azért odaadni minden életerejét. Ha nem érjük el ezt, ha csak a külső sikereket nézzük, nem fogunk sokáig kitartani. A vágyainkhoz mérten a sikerek mindig kicsik lesznek. Ha nem hiszünk rendületlenül benne, hogy Isten mögöttünk áll, elfáradunk, különösen akkor, ha egy bizonyos korba érünk. Mindegyikünknek a hitből kell élni, nem csak a megtapasztalásokból! De e hit egyetlen biztos tartó alapja: a küldetéstől való megragadottság.*” Atyánk megszólított bennünket is, hogy dolgozzunk együtt. „*A világválság a csúcspontjához közeledik. Minden efelé hajtja. Aki látja a hullámok közt fuldokló embereket és van mentőkötele, köteles azt nagylelkűen felkínálni. Miután a mi mentőkötélünk a legnehezebb időkben is kiállta a próbát, hisszük, hogy nem kell elrejtenuünk, hanem mindenkinek – aki akarja – a rendelkezésére bocsátjuk.*”

„*Én döntöttem el, hogy mit csinállok. De amit elhatároztam, azért vállalom a felelősséget.*”

KI, HA NEM MI fogjuk küldetését hirdetni Európa újraalakításáért?

Összefoglaló a Haslinger hp., Gertraud nővér és Kuller atya együttesen megtartott előadásából. A beszámoló első részét lásd OÁZIS 2006. június (45. sz.) 54–59. old.

Városmisszió 2007

Plébániánkon 2005 őszén egy magánkezdemenyezés folytán missziós napot szerveztünk, melynek célja a plébániához tartozó csoportok, közösségek bemutatkozása volt. Ez olyan jól sikerült, hogy 2006 őszére plébániánk felkérést kapott, hogy egyike legyen a 2007. évi budapesti Városmisszió főpróbájára kijelölt hat budapesti plébániának. A cél immár az volt, hogy erre az októberi délutánra minél több embert, idegeneket és a valláshoz, az egyházhoz lazán kötődő egyéneket egyaránt meghívjunk. Ezért több előzetes utcai akciót is szerveztünk, hogy behívjunk boldog-boldogtalant a templomkertbe az adott napon templomi idegenvezetésre, színpadi műsorokra, könnyűzenei koncertre, játékra, a megtérés útjára, a „csodák palotája” sátorba, az egyházzenei sátorba, a médiasátorba, a „Lelki patikába” stb. Mivel mi a plébániánkon az ifjú házások közösségének vezetését látjuk el (amennyire tőlünk telik, schönstatti szellemben), az volt a feladatunk, hogy a missziós napra felállítsuk a házások sátrát, és itt nyújtsunk valami lelki táplálékot az arra vetődő házaspároknak.

A feladattal kapcsolatban több kérdés merült fel bennünk, hiszen „jó katolikusként” bizony idegenkedtünk az utcai missziózás gondolatától. Hogyan fér össze a missziós tevékenység hétköznapi kereszténységünkkel, a magunkénak vallott családközpontú schönstatti lelkiséggel? Mi az az üzenet, amelyet mi másoknak közvetíthetnénk? Jól tudjuk, hogy az

apostolkodás a keresztény házaspároknál elsősorban az életpélda, a sajátos légkör megteremtése révén történik. Ugyanakkor szükség van arra is, hogy a példán túl beszéljünk is a tapasztalatainkról, hogy megszólítsuk az embereket, hogy megmutassuk, megosszuk azt a kincset, amelynek birtokába jutotunk. Ezt a missziós küldetést teljesíti az Oázis, a Családkadémi és az Apos-

tolí mozgalom is! A házassátor kialakításához szerencsére kapóra jött a Családok útja, melyről az Oázisban olvastunk. Elhatároztuk, hogy az első négy állomást valósítjuk meg a plébánia-kertben a házassok sátra körül.

Az **első állomást** (*Megismerkedünk, IGENT mondunk egymásra*) egy hatalmas paraván jelenítette meg egy házaspár esküvői képével, a fejek kivágásával, úgyhogy a házaspár a paraván mögé tudott állni, és kidughatta a fejét az esküvői fényképhez. A paravánnak rendkívül nagy sikere volt: próbáltuk komolyan venni, így gyerekeket csak játék-fényképezéshez engedtünk a paraván mögé, és sikeresen lebeszél-tük a jelentkező „egynemű párokat” (jó barát nők) is a fényképezkedésről.

Minden fényképet sorszámoztunk, így később egy regisztrációs lap segítségével (melyre a párok felírták neveiket és postai vagy e-mail címüket) azonosítani tudtuk a házaspárokat és a fotókat. Ennek alapján minden párhoz eljuttattuk utólag az „esküvői fényképüket”. Az így létrejött címjegyzéket aztán bizalmasan kezeltük, nem éltünk vele vissza későbbi reklámozás céljára, ahogy

... szükség van arra is, hogy a példán túl beszéljünk is a tapasztalatainkról, hogy megszólítsuk az embereket, hogy megmutassuk, megosszuk azt a kincset, amelynek birtokába jutottunk.

máshol szokás. A címjegyzékből megállapítható, hogy 4 óra alatt összesen 30 pár fényképezkedett, azaz járta végig a „Házassok útjának” négy állomását. (Az ehhez kiadott füzetből több mint százat vittek el, tehát száz fölött volt a sáternál látogatást tevő házaspárok száma.) Ebből a harmincből 15 volt teljesen idegen, a többi pár lazábban vagy szorosabban már korábban is a plébániánkhoz tartozott. Egy újonnan jött házaspár később bekapcsolódott az ifjúházass közösségbe.

Minden érdeklődő pár kapott egy kis füzetet, mely minden állomáshoz egy-egy gondolatot, egy hosszabb „igaz történetet” (melyet egy-egy közösségünkhez tartozó ifjú házaspár írt saját élettapasztalatából merítve) és a végén egy rövid feladatot (beszélgetsetek az állomás témájáról!) tartalmazott. Bár

az igaz történetek csodálatosak lettek, és nagy kincset jelentenek ma is számunkra, a füzet terjedelme megnőtt miattuk, így sokakat elbátortalanított attól, hogy végigjárják ott helyben az utat (kb. húsz percet kellett volna rászánni). Nehéz megmondani, hogy azok közül, akik csak elvitték a füzetet, mondván, hogy „majd otthon átolvassuk együtt”, ténylegesen hányan olvasták el. Ahogy egy asszonyka mérgesen ki is fakadt vonakodó férjére ott a helyszínen: „*Ha most nem járjuk végig, soha nem fogjuk a füzetet kettesben végigvenni.*” Sajnos ott, akkor a férj győzött...

Második állomás: *(Mi volt vonzó benned? Újra nagyon látjuk egymást!)*

Az egyik fiatal házaspár egy szép tablót készített ehhez az állomáshoz: testileg és lelkileg szép férfiak és nők (házasok és egyedülállók) alakjai, képei borították a tablót. Középen egy szép reneszánsz festmény reпрója volt látható Ádám és Éva alakjával. A képet szemlélve kellett fölleleveníteni, hogy hogyan is kezdődött a pár kapcsolata.

Voltak, akik megbotránkoztak a paradicsomkerti, fügefaleveles ábrázoláson: mit keres a meztelenség a templomkertben – kérdezte egy idősebb pár, mire egy gyors észjárású, teológiát végzett apuka, aki éppen szolgálatot teljesített a sátornál, megnyugtatta őket, hogy a kép még a bűnbeesés előtti állapotot ábrázolja...

Tanulságos volt megfigyelni a házaspárok hajlandóságát a részvételre. Általános szabályként azt állapíthattuk meg, hogy minél fiatalabb volt egy pár, annál inkább kaphatók voltak arra, hogy végigjárják az állomásokat és beszélgessenek egymással, és annál hosszabban időztek el az állomásoknál (a csúcstartó egy jegyespár volt, akik másfél órát töltöttek beszélgetéssel a sátrunknál). Ami a nemek megoszlását illeti, a nők inkább vevők voltak az ötletre, mint a férfiak – ők többnyire legszívesebben a fényképezkedésnél félbehagyták volna a családok útjának végigjárását.

A harmadik állomást *(Ott-hont teremtünk)* egy babaház jelenítette meg, a **negyediket** pedig *(Elfogadjuk gyermekeinket)* a plébániai Baba-mama klub „élőképe”. Egy óriási szőnyeget terítettünk le, rá játékokat helyeztünk. Nagy sikere volt ennek a baba-játszóháznak. Ezt szemlélhették egy-egy padon ülve a negyedik állomáshoz eljutó há-

zaspárok, és közben beszélgethettek emlékeikről, élményeikről, jövőbeni terveikről.

Voltak olyan szülők, akik először a Baba-mama klubhoz érkeztek csöppsgüekkel, és onnan szólítottuk meg őket, és vezettük őket a Családok útja első állomásához, míg a kicsi eljátszadozott a szőnyegen.

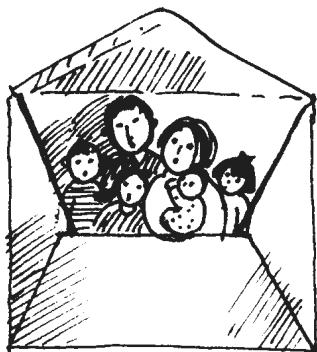
Tanulságosnak mondható, hogy az emberek még egy templomker-
ten belül, egy teljesen egyértelmű
irányú rendezvényen sem mennek
csak úgy oda egy tematikus sátor-
hoz, hanem meg kell szólítani őket.
Ez néha nem megy minden félreér-
tés nélkül. Egy férfi és egy nő kö-
zösen gyerekocsit tolnak a sátor
felé. Mosolyogva szólítom meg
őket: „Gyertek a házások sátrához,
játékok velünk végig a házaselet

első négy állomását!” Erre hevesen tiltakozni kezdenek, nem, ők most nem
jönnek. A miért kérdésre kiderül, hogy nem házások. De ekkorra már el is
kanyarodtak, szinte menekülnek a helyszínről. Ennek kapcsán felmerül a kér-
dés, hogy kihez szól a missziós küldetésünk. **Jó lenne azokat is meghívni a
keresztény házasság útjára, akik ettől még távol vannak. De hogyan? Va-
jon meg tudjuk-e találni azokat a szavakat, azt a nyelvet, amellyel vonza-
ni tudjuk ezeket a párokat is?**

Budapest 2007 őszén városmisszióra készül. A Schönstatt Magyar Csa-
ládmozgalmat is meghívták, hogy a házaspárok plébániai munkáján túl maga
a lelkeségi mozgalom is vegyen részt ebben az apostoli munkában. Az előzetes
tervek alapján egy családmozgalom megjelenése hiánypótlónak látszik. Van
mit mondanunk a házasságról, az életre szóló páros kapcsolatról házásoknak
és élettársi kapcsolatban élőknek, fiataloknak és idősebbeknek, keresztények-
nek és „pogányoknak” egyaránt. Csak egy kis bátorságra és néhány jó ötletre
van szükségünk ahhoz, hogy el tudjunk indulni, és meg tudjuk osztani kincse-
inket a budapesti missziós hét (2007. szept. 16–22.) során a városlakókkal.

Szeretnénk felállítani egy kis csapatot ehhez az apostoli munkához. Szük-
ségünk lesz háttérimádságot biztosítókra és „utcai harcosokra” egyaránt, ki-
nek-kinek vérmérséklete szerint. Minden segítséget, felajánlást szívesen foga-
dunk, és várjuk a tenni vágyókat a szervezőcsapatba.

Mégsem indul a bakterház

Gimnazista korunkban láttuk az *Indul a bakterház* c. filmet. Jókat nevettünk a poénokon. Jópofa filmnek tartottuk.

Nemrégiben játszották ismét a tévében, és egy kedves ismerősünk videóra vette. Amikor nála jártunk, szeretne volna gyerekeinknek leve-títeni, akik 4, 5 és 8 évesek. Férjemmel úgy gon-doltuk, ez a film nem nekik való, különösen nem a kicsiknek, a káromkodások és a durvább viccek miatt. Kicsit nehezen, de sikerült elfogadtatni vendéglátónkkal, hogy ne nézzék a gyerekek ezt a filmet.

A helyzet úgy alakult, hogy nagyobb gyermekünk ott maradt még egy napig, mi hazajöttünk. Távozásunk előtt beszéltem a nagylányommal (mivel gondoltam, a történetnek itt még nem lesz vége), hogy miért nem szeretném, ha nézné ezt a filmet. Mondtam neki, hogy a döntés az ő kezében van. Nem haragszom, ha mégis megnézi, mert tudom, hogy ő úgysem használná azokat a csúnya szavakat (idéztam neki néhányat, és néhány jelenetet el is meséltem a filmből). Ha ő mégis látni akarja, megteheti. Ha hazajön, majd átbeszéljük a történetet.

Mivel a házigazdának ez kedvenc filmje volt, nem tudott belenyugodni abba, hogy a gyerek ne lássa. Délután bekapcsolta a tévét és a videót, és amikor elkezdődött a film, behívta lányunkat, hogy nézze vele. A csábítás hatalmas lehetett egy ekkora gyerek számára. Lányunk mégis határozottan kijelen-tette, hogy ő pedig nem nézi, és kiment a szobából.

Amikor gyermekünk elmesélte, mi történt, úgy beszélt róla, mintha az ő választása lett volna a legtermészetesebb, eszébe sem jutott, hogy a beszélge-tésünk után megnézzé a filmet. Nagyon büszkék voltunk a lányunkra. Előtte is tudtuk, de ez még jobban megerősített, hogy erős és bízhatunk benne.

(*Újságunk 2000. évi decemberi számából.*)

„Téged nem rongyból faragtak!”

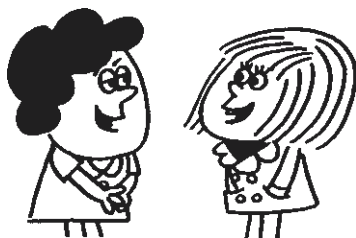
Tizenhét éves lehettem, amikor néhány osztálytársammal (három fiú és rajtam kívül még egy lány) Erdélybe készültünk. A fiúk között volt a férjem is, akivel már nagyon kerülgettük egymást. Számomra természetes volt, hogy szüleim elengedtek. Ismerőseink nagy része felőltnennek tartotta anyámat, hogyan engedhet el. Különösen akkor döb-

bentek meg, amikor kiderült, lány osztálytársam megbetegedett és három fiúval utazom együtt. Az út csodálatos volt, és hasznos is (sikerült néhány apróságot kicsempésznünk), és nagyon jól éreztük magunkat. Tiszta szívemből mondom, hogy eszembe sem jutott, hogy kihasználjam ezt a helyzetet, hogy távol vagyok szüleimtől, idegenben, és olyat tegyek, ami nem helyes. Erőt adott, hogy szüleim elengedtek, hogy bíztak bennem, elképzelhetetlennek tartottam, hogy butaságot kövessek el. Képtelen lettem volna visszaélni bizalmukkal. Amikor hazajöttem, megkérdeztem anyámat: „Hogy mertél három fiúval elengedni? Nem féltél?” Anyám ezt felelte (még ma is szinte szó szerint emlékszem szavaira, annyira jól esett): „Egy cseppet sem. Nézd, évek óta itt vagy velem. Tudod, miről mit gondolok. Én meg tudom, téged nem rongyból faragtak. Megvan a magadhoz való eszed. Ha ez a sok év nem volt elég ahhoz, hogy megerősítselek téged, akkor úgy sem védhetlek meg. Megteszed a hátam mögött, különóra helyett, vagy amikor akarod. Nem állhatok mindig mögötted. Egy dolgot azonban véss az eszedbe: nekem sohase gyere azzal, hogy jaj, anyukám, elveszítettem a fejem, nem tudtam, mit csinálok. Mindig addig menj el, ahonnan még vissza is tudsz jönni.”

Ezek a szavak jobban megvédték bármilyen tiltásnál. Volt olyan időszak, amikor egyre hevesebben udvarló vőlegényemmel (ma férjemmel) még egy hosszabb kirándulásra sem mertem volna elmenni kettesben, mert tudtam, már nem lenne visszaút.

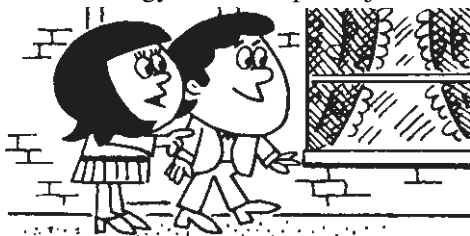
Tudtam erős lenni, engedelmeskedni, mert hittek bennem, bíztak bennem, és ez erősebb védőfal volt bárminél.

Tizennyolcadikánk története

2006. március 4-én Tilmann atya látogatott el hozzánk. Hatalmas élmény volt egy Istennel, Istenben élő emberrel tölteni egy egész napot! E látogatás alkalmával bízott meg bennünket a schönstatti alapítás (1914. október 18.) megünneplésével: „Ne gondoljanak nagy dolgokra! Csak a szomszédok vagy az utcabeliek, esetleg barátok közül hívjanak meg egy házaspárt.”

Mivel 18-a abban a hónapban két hét múlva következett, ezért úgy gondoltuk, hogy először kipróbáljuk kettesben(!) az ünneplést.

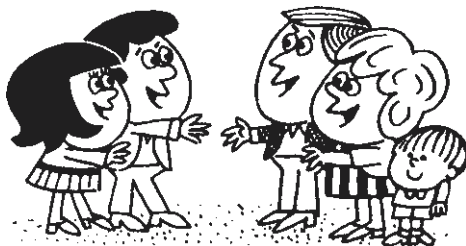
A hónap közepén, egy csütörtöki napon, baráti házaspár jelentkezett a következő szombatra, hogy meglátogasson bennünket, ha ráérnénk. Bár a hétvégék igen tevékenyek nálunk, mégiscsak igent mondtunk nekik.

Másnap, pénteken jöttünk rá, hogy a szombati nap, amikor a vendégek jönnek, éppen 18-ára esik. Szűzanyánk már az első alkalommal gondoskodott arról, hogy ne kettesben ünnepeljünk. Hála neki, nyitott fülekre és szívekre találtunk barátainknál.

Az elkövetkező hónapok során éreztük Isten szeretetét, bizalmát és áldását. Különböző élethelyzetben levő embereket küldött hozzánk: reformátust, elváltat, katolikust, élettársi kapcsolatban élőt és „normális” családot.

Miről beszélünk egy-egy alkalommal? Természetesen Schönstatt alapításáról, Kentenich atya életéről, a családmozgalom magyarországi letelepedéséről, a leányszentélyről, az épülő óbudavári központról.

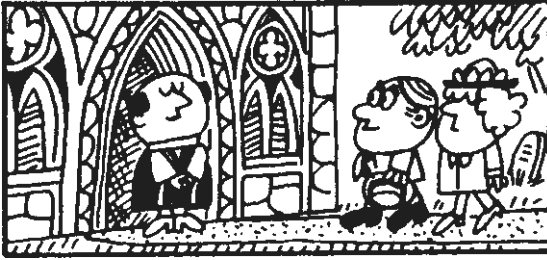
A hónapok során alakult, csiszolódott az „előadás” témája és módja, és még van mit tökéletesíteni. Mindegy a Szentlelket hívtuk segítségül, aki közöttünk volt minden alkalommal.

Nagy kegyelem, hogy Isten családokra, édesapákra és édesanyákra bízza az apostolkodást. Benne vagyunk Isten tervében, hirdetjük az örömhírt és azt a különleges áldást, hogy nálunk lakik Édesanyánk – a háziszentélyben és Óbudaváron, a kápolnában. Árad a kegyelem, Anyánk pedig hívja a családokat: gyertek, merítsetek belőle!

Egy bizalomról szóló előadás visszhangja

Bizonyára sokan találkoztunk már olyan gondolatokkal, mint pl. „Én hiszek Istenben, de nincs szükségem arra, hogy templomba járjak.” vagy „Amit

a szakemberek mondanak a gyereknevelésről, annak se füle, se farka, és egyébként is van saját tapasztalatom.” Nekem is volt olyan idő az életemben, amikor nem tördtem a templommal és a hittel sem. Ma hiszem és vallom, hogy mernünk és

tudnunk kell kicsinek lenni, hogy befogadhassuk mindazt, ami jó és hasznos.

A Varga házaspár családkadémiás előadását meghallgatva ismét bebizonyosodott, hogy mindig van mit tanulnunk: „A bizalmat könnyű elveszíteni, de nagyon nehéz visszaszerezni.” Így van ez a társadalom minden zugában, még a családban is. Pedig hányszor, de hányszor kockáztatjuk ezt a kincset. „Most nem érek rá, majd legközelebb...”, „Majd később megbeszéljük.”, „Tudom, hogy megígértem, de már túl késő van ehhez.” Biztosan sokunk szájából hangzottak már ehhez hasonló mondatok gyermekeink felé.

Bár itthon még élvezzük leányunk és fiaink bizalmát, mégis úgy érzem, az előadás felébresztette és megújította bennem a bizalom jelentőségét. Az én dolgom most már csak annyi, hogy ezt ébren is tartsam. Valószínűnek tartom, ha gyermekeink a biztonságot nyújtó bizalom légkörében nőnek fel, az nem marad viszonzatlan.

Nem egy megélt tapasztalatot hallhattunk tévútra került gyermekekről, akiket a feltétel nélküli szeretet vezetett vissza családjukhoz. A nehéz időszakban a családnak már csak a gyermekebe és Istenbe vetett bizalma marad az egyetlen lehetőség, hogy átsegítse a nehéz helyzeten. Megerősítettük egymást, hogy ez a célravezető út, nem pedig a „A mi családjunkban ilyet nem fordulhat elő...” elv. Bár nem hinném, hogy fel lehet készülni egy ilyen helyzetre, talán mégis tehetünk annyit, hogy igyekszünk minél jobban megismerni gyermekeinket. Sok más érv mellett ez is amellet szól, hogy legyünk jelen az életükben, is-

*A bizalmat könnyű elveszíteni,
de nagyon nehéz visszaszerezni.*

... most nem érek rá ...

... majd később ...

merjük meg őket, amennyire csak lehet. Ez a gondolat visszavezet a „bizalmi légkör” fogalmához: adjuk meg gyermekeinknek, amit megígértünk, vagyis áldozunk az időnkéből.

A bizalom – ismét új oldalról megközelítve – a „nagynak látni” elv. Tiszteljük gyermekünket, vegyük észre, és hívjuk fel figyelmét értékeire, hogy önmagába vetett bizalma kialakuljon és erősödjön. Időnként ehhez a szülőknek is nagy türelemre és bizalomra van szükségük. Az érettségi után két évvel kezdtem az egyetemet. A közbeeső két év nem lehetett könnyű a szüleimnek, mégis mertek „nagynak látni”, ami gyümölcsözővé vált.

Testnevelőnek készültem. Az első felvételim nem sikerült, a második előtt pedig balesetet szenvedtem, így nem is felvételiztem. A sérülésem miatt egészen más pályára kényszerültem. Egy év eltelt az érettségi után, és teljesen új dologba fogtam. Ez egyáltalán nem volt kockázat nélküli. A szüleim mindenben támogattak, én pedig nem akartam viszonzatlanul hagyni a bizalmukat. Minden tőlem telhetőt megtettem a sikerért, amely be is következett. Mivel a szóban forgó időszakban egyébként is szégyelltem magam, hogy a „nyakukon maradtam”, bizonyára nagyon zavart volna, ha bizonytalannak érzem őket. Én azonban csak ilyesmit hallottam tőlük: „Okos vagy, meg tudod csinálni!” Az ilyen bizalom szárnyakat ad, ne fukarkodjunk hát vele!

*A Gondviselésbe vetett hit állandó halálugrást követel:
Halálugrást az értelem számára, mert a számításaink ritkán jönnek be:
mindig meg tudok nevezni egy érvet és egy ellenérvet.
Halálugrást az akarat számára, mert ebben az esetben az értelemnek
nincs földi, emberi biztosítéka.
(Kentenich atya)*

A pápára figyelünk

„Föltekintenek arra, akit keresztülszúrtak”

Kedves Testvéreim!

„Föltekintenek arra, akit keresztülszúrtak.” (Jn 19,37) Ez a bibliai mondat vezeti nagybőjti gondolatainkat ebben az évben...

Tekintsünk bizalommal Jézus átszúrt oldalára, melyből „vér és víz folyt ki”! (Jn 19,34) Az egyházatyák ezt a keresztség és az Eucharisztia szentségei szimbólumának tekintették. A Szentlélek működésének köszönhetően a keresztvízzel feltárl előttünk a szentháromságos szeretet belső világa. A nagyböjt arra készíti, hogy a keresztség kegyelmével lépjunk ki önmagunkból, hogy bizalmas ráhagyatkozással megnyílhatunk az Atya irgalmas ölelése előtt. (1) A vér, amely a Jó Pásztor szeretetének szimbóluma, különösen az Eucharisztia misztériuma révén árad belénk: „Az Eucharisztia egyesít bennünket Jézus önátadásának cselekményével. Részeséivé válunk önátadása dinamikájának.” (2) Éljük tehát a nagyböjtot úgy, mint „eucharisztikus” időt, amikor Jézus szeretetét befogadva megtanuljuk továbbadni magunk körül minden gesztusunkkal és tetteinkkel. Annak szemlélése, „akit keresztülszúrtak”, arra készíti bennünket, hogy megnyissuk szívünket mások előtt, és felismerjük az emberi méltóságot ért sebeket. Mindenekelőtt arra fog ösztönözni, hogy küzdjünk az élet megvetésének és az ember kizsákmányolásának minden formája ellen, valamint arra, hogy enyhítsük sokak drámai elhagyatottságát és magányát. Legyen a nagyböjt minden keresztény számára megújuló tapasztalat Isten szeretetéről, amelyet Krisztusban ajándékozott nekünk, és amelyet nekünk is mindennap tovább kell ajándékoznunk a felebarátunknak, főleg a szenvedőnek és rászorulóknak. Csak így részesülhetünk gazdagon a húsvét örömeiben.

Mária, a Szép Szeretet Anyja vezessen minket ezen a nagybőjti úton, hogy valóban megtérjünk Krisztus szeretetére. Kedves Testvéreim, gyümölcsöző nagyböjtot kívánok, és szívből adom rátok különleges apostoli áldásomat.

(Részlet Benedek pápa nagybőjti üzenetéből 2007. február 21.)

(1) vö. Aranyasájú Szt. János, Katekézis, 3,14 kk.

(2) Deus caritas est enciklika, 13.

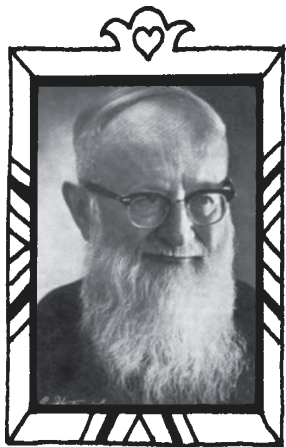
Kinek mondunk áment az áldozás pillanatában?

rra, hogy „Krisztus teste”, ezt válaszoljuk: *Ámen!* Jézusnak Máriától született, értünk meghalt szentséges testére mondunk *áment*, de *áment* mondunk, misztikus testére, az Egyházra is, konkrétan azokra a testvérekre, akik az életben, vagy az oltárnál körülvesznek minket. Nem választhatjuk szét a két testet, nem fogadhatjuk el az egyiket a másik nélkül. Talán nem esik nehezünkre kimondani *ámenünket* a testvérek többségére. De mindig lehet köztünk valaki, aki miatt szenvedünk, mindegy, hogy az ő, vagy a mi hibánkból; valaki, aki ellenkezik velünk, kritizál, megrágalmaz minket. Nehezebb *áment* mondani ilyen esetben, de különleges kegyelmeket rejt. Sőt, egyfajta titok van benne. Ha bensőségesebb kapcsolatot akarunk teremteni Jézussal, vagy megbocsátására és különleges kegyelmére van szükségünk, így érhetjük el: fogadjuk el Jézust az áldozásban „azzal” a testvérrel vagy „azokkal” a testvérekkel együtt. És mondjuk nyíltan Neki: Jézus, elfogadlak ma Téged azzal a bizonyos valakivel (itt mondjuk ki az illető nevét), szívembe fogadom őt Veled együtt, boldog vagyok, ha magaddal hozod. Ez az apró gesztus nagyon tetszik Jézusnak, mert ő tudja, hogy megtételéhez egy kicsit meg kell halnunk.

(Raniero Cantalamessa: Megszentelődésünk forrása az Eucharistia)

A fáradtság leküzdése

Olyan időket élünk, amikor nemzetünket és benne mindegyikünket erkölcsi, gazdasági és politikai válság szorongat. A mai korforduló sokszorosán fertőzött levegőjét szívjuk magunkba. Ezért mi is lassan megbetegszünk. Sokunk lelke, akarata szinte megbénul, és csak fáradtan sodródunk a hétköznapi árján. Mi is gyakran fohászkodunk: *Uram, adj erőt! Szeretnénk igazán a Jóisten akaratát szerint élni!* De erőtlenségünk hamar elsöpri a hétköznapi élet forgatagát.

Kentenich atya tanítása

Az ellanyhulás, kifáradás oka egyrészt a *lelki alultápláltság*, majd ezt követően a *lelki betegségeket okozó „lelki bacilusok”* akadálytalan bejutása.

A lelki alultápláltság visszavezethető egyrészt vallásgyakorlataink megfogyatkozására, ill. kiüresedésére, másrészt arra, hogy nem támasztunk önmagunkkal szemben komoly erkölcsi követelményeket. Pedig ránk is vonatkozik Kempis Tamás szava: *„...ott halad jobban az ember, ott érdemel több kegyelmet, ahol önmagát jobban legyőzi és megtagadja.”*

Ha lelkünk az alultápláltság miatt legyengül, a lelki betegségeket okozó „lelki bacilusok” szinte akadálytalanul bejutnak és megtelepednek lelkünkben. E lelki betegségeket két nagy csoportra osztjuk: a *pótkielégülésekre* és a *leértékelő tendenciákra*.

A *helytelen*, ill. *bűnös pótkielégülések* keresésének oka általában abban rejlik, hogy nem a vallásunk tanításai szerint élünk. Nincs elég bátorságunk, bizalmunk kiszolgáltatni magunkat Istennek. Emiatt belső éhségérzet támad, mely pótmegoldások keresésére ösztönöz. E félrevezető pótkielégüléseket bizonyos helyes és szükséges folyamatok eltűnésaként, ill. elferdítéseként értelmezzük.

Isten hatalmas ösztön-erőket és vágyakat oltott az emberbe, pl. hogy a létfenntartást és a fajfenntartást szolgálják. Az evéssel járó öröm és élvezet, a jóllakottsággal járó kielégülés tehát

Magyarország akkor fog megújulni, ha mi magunk válunk azzá a megújult emberré, amit másokban látni szeretnénk.

Isten által akart, szükséges dolog, mely által Isten gondviselő szeretetével találkozhatunk. A veszély és a baj az eltűzésükből, az öncélúvá válásukból, a rendeltetésüktől való elszakításukból ered. Mindannyian ki vagyunk téve annak, hogy az élvezet hajszolásának rabjaivá váljunk, mert ezek pótolhatják az Istennel való közvetlen találkozást. Ilyen értelemben nevezhetjük pótkielégülésnek őket. Ha ezeket rendeltetésszerűen használjuk, nem távolítanak el bennünket Istentől, sőt közelebb visznek Hozzá.

A leértékelő hajlam mint lelki betegség főleg akkor jelentkezik, ha az az érzésünk, hogy üres az életünk. Akkor jön a kísértés, hogy másokban a hibákat keressük, kritizáljuk, hibáztassuk, leértékeljük őket és ezáltal a többiek fölé helyezzük magunkat.

Mit tehetünk?

Tápláljuk a lelkünket mélyen átélt vallásos gyakorlatokkal, majd állítsunk komoly erkölcsi követelményeket magunk elé. Álljunk ellen a leértékelés kísértésének és tartsunk mértéket a pótkielégülések használatában.

Természetesen ez saját erőből nem megy. A természetünk az eredeti bűn miatt megsérült és rosszra hajló lett. Sok isteni segítségre, a segítő kegyelmek napi bőségére van szükségünk. Imádságban kérjük ezt mindig újra Istentől!

Isten gondviselő szeretete egy anyát és királynőt küld a segítségünkre, aki bátor harcra készséggel már munkához is látott. Kentenich atya is vezet és példát mutat nekünk ebben a munkában.

„Igen, Veled!” – mondjuk, és a Szűzanya kezét fogva útnak indulunk. Újra beszélünk a házastársunkkal a hivatásunkról, a feladatainkról, a Jóistennek ránk vonatkozó tervéről. Határozott fellépéssel kizárjuk lelkünkéből, ott-honainkból a nem odaillő dolgokat. Folyamatosan építjük, mélyítjük gyermeki kapcsolatunkat a Szűzanyával és a természetfeletti világgal. Naponta felajánljuk erőfeszítéseinket, kudarcainkat és sikereinket a kegyelmi tőkébe. Ezen az úton nyerünk kegyelmet, lelki erőt a magunk, a családunk és a ránk bízottak számára.

Magyarország akkor fog megújulni, ha mi magunk válunk azzá a megújult emberré, amit másokban látni szeretnénk.

Füle az Isten szívéén, keze a Kór pulzusán

*A Zenit interjúja Ángel Lorenzo Strada atyával,
Kentenich atya boldoggá-avatási perének posztulátorával*

„Füle az Isten szívéén, keze a Kór pulzusán” – ez volt és ez maradt Kentenich atya jellemző alapállása egészen 1968-ban bekövetkezett haláláig. Minden erejét latba vetette annak érdekében, hogy felnevelje „az új embert az új közösségben”, aki képes az evangélium örömhírét megtestesíteni és az egyház és világ által megélt nagy korszakforduló közepette hirdetni.

ZENIT: Milyen szakaszban van a boldoggá-avatási per?

Strada atya: A pert 1975 februárjában indították a trieri egyházmegyében. Azóta számos, a szentség híret erősítő tanúságtételt gyűjtöttek össze. Az öt földrész 87 országából emberek ezrei juttatták kifejezésre, hogy bíznak Kentenich atya közbenjárásában, és életének példáját követik. Kereken 150 tanú nyilatkozott az egyházi bíróság előtt. A számos kiadott írásművet már megvizsgálták. Több mint 110 világi és egyházi levéltárból kértek be iratokat.

Egy egyháztörténészekből és levéltárosokból álló bizottság foglalkozott azal, hogy a kereken 25000 kiadatlan írást összegyűjtse, rendszerezze, és értékelje. Amikor ennek a bizottságnak a zárójelentése elkészül, ami a következő hónapokban várható, már csak pár lépés hiányzik a per egyházmegyei szakaszának lezárásához.

Ezután következik a döntő szakasz Rómában. Hogy ez mikor végződik, azt lehetetlen előre megmondani. Többek közt azért nem, mert egy boldoggá-avatáshoz szükség van egy csodára. És senki sem tud egy csodát „betervezni”, csak kikönyörögni.

ZENIT: Miért építik fel az eredeti schönstatti kápolna hasonmásait mindenütt, ahol a mozgalom létezik? Nem áll ez ellentétben a hit inkulturációjával az adott országok esetében?

Strada atya: A kegykápolna hasonmását első ízben 1943 októberében építették fel, mégpedig Nueva Helveciában, egy uruguayi kisvárosban. Kentenich atya ez idő tájt a dachauai koncentrációs táborban raboskodott, és

később szerzett tudomást erről. Szembesült a kérdéssel: ha a kápolna jelenti a mozgalom kegykápolnáját és lelki központját, akkor hogyan tudnak más nemzetek fiai kapcsolatot tartani egy olyan hellyel, amely csak német földön létezik? A kis kápolna „sokszorosítása” elkerülhetetlen szükségletként merült fel. Az építésetileg hű másolat felépítése spontán történt. És ebben Kentenich atya Isten akaratát látta.

Ma világszerte mintegy 180 ilyen schönstatti kápolna gazdagítja a „hit geográfiáját” a katolikus egyházban. Valójában minden mozgalomnak, vagy csoportosulásnak szüksége van arra, hogy identitásának világosan látható jelét felmutassa. Schönstattnak még másoknál is nagyobb szüksége van erre, tagjainak sokfélesége és kötődésük változatos formái miatt. Továbbá azért is, mert egy olyan nemzetközi mozgalomról van szó, amelynek nincs központi vezetősége. Ez viszont egyéb területeken magában hordozza az inkulturáció még gazdagabb lehetőségeit.

ZENIT: A Schönstatt mozgalom nagyon erősen kötődik Máriához. Mi lehet az oka annak, hogy az új mozgalmak különös figyelmet szentelnek a Szűzanyának?

Strada atya: Az új egyházi mozgalmak karizmáit és lelkiségeit tekintve valóban az a benyomásom, hogy Mária egyfajta közös nevezőt jelent...

Úgy tűnik, hogy a Szentlélek a 20. században sok alapítónak hasonló sugallatot adott: Mária nem hiányozhat egy olyan egyházból, amely arra hivatott, hogy még inkább család legyen, az emberek barátságos otthona, olyan egyház, amely támogatja a nőt és az ő hozzájárulását a népek kultúrájához. Amely oltalmazza minden ember életét és méltóságát, amely a szegények és rászorultak ügyvédjeként lép fel. Ha a Megváltó az idők teljességében Máriától öltött testet, akkor nekünk is szükségünk van rá az emberiség történetének ebben a legújabb korszakában, hogy újra nekünk ajándékozza az Emmanuelt.

Ez az igazság ragyogott fel II. János Pál pápa tanításában és életében. Ugyanez érvényes XVI. Benedek pápára is. Természetesen a Szűzanyához való odafordulás nem korlátozódhat vallásos gyakorlatokra, ájtatosságokra, vagy rendkívüli jelenésekre. Egy igazi máriás lelkiségnek — Kentenich atya meggyőződése szerint — el kell vezetnie egy mély krisztusi és szentháromságos lelkiülethez, a szentségre való komoly törekvéshez, és nagylelkű odaadás-hoz az egyház küldetése iránt az evangélium szolgálatában.

(2007. február 12. Zenit)

Élő háziszentély

Zug-szentélytől úti-szentélyig

A mikor először voltunk Óbudaváron, olyan nagy hatással volt ránk a háziszentélyről szóló előadás, hogy otthon rögtön kivágtuk *A családok atyja* kilencedből a Szűzanya képét és „zug”-háziszentélyt készítettünk. Ettől kezdve a közös esti imáinkat ott mondtuk. Következő nyáron, hogy „hivatalos” formát adjunk háziszentélyünknek, elvittük a képet Óbudavárra. Megkötöttük a szeretetszövetséget, és ünnepélyes szentmise keretében a miséző atya megáldotta a képet. Ez akkor történt, amikor harmadik gyermekünket vártuk.

Születése után négy hónappal egy kis csodát is megéltünk: szenteste történt, pásztorjáték után. Mínusz 10 °C körüli hőmérsékletben, erős szélben mentünk az utcán a kicsivel, aki az ijedtségtől kétségbeesetten sírt és zihálva kapkodta a levegőt. Hazaérve már náthás volt és hörögve lélegzett. A háziszentélybe vittük, és bizalommal kértük a Szűzanyát, hogy gyógyítsa meg. Másnap jókedvűen, mosolyogva ébredt. Megfázásnak, náthának semmi nyoma sem volt. Ekkortájt imádkoztuk először azt a kilencedet, amiből a képet kivágtuk. Ezt olvastuk benne: „Ebben a füzetben találnak egy képet a schönstatti Kegyelemi Anyáról. Vegyék ki és egyszerűen próbálják ki...” Ekkor már egy éve hiányzott a kép a kilencedből és a háziszentélyünkéből nézett vissza ránk.

Óbudaváron hallottuk, hogy a Szűzanyának fontos, hogy minden családnak saját otthona, saját háza legyen. Akkor úgy gondoltuk, hogy ez általában igaz lehet, de ránk biztosan nem vonatkozik. A családi ház nekünk, akkori panellakóknak elérhetetlen álom volt csupán. Mi lepődtünk meg a legjobban,

amikor egy év múlva váratlanul lehetőségünk nyílt belevágni egy építkezésbe. Kellő szakértelem híján a Szűzanyát kértük fel építésvezetőnek. Utólag megállapítottuk, hogy a legjobb szakemberre bíztuk az építkezést. Az új házunkban a háziszentély a hálószobában kapott helyet, így tulajdonképpen a háziszentélyben alszunk és ébredünk. Az új házhoz két gyermeket is kaptunk ajándékba.

Ötödik gyermekünk keresztelőjén újabb csodának lettünk tanúi. Házunkban – az ünnep kapcsán – hajlandó volt együtt megjelenni két, egymással tíz éve haragban lévő rokonunk. A keresztelő előtt kértük a Szűzanyát, hogy se-

gítsen megőrizni a békességet az ünnepen. Amelyikük el akart utazni még aznap, lekéste a vonatot, így mindketten nálunk aludtak. Reggel nem hittünk a szemünknek: a két rokon egymással kedélyesen társalogva sakkozott. Ott folytatták, ahol tíz éve abbahagyták. Nem győztünk hálát adni a Szűzanyának.

Nemrég felhívtak barátaink telefonon, hogy olyan fáradtak és kimerültek, ezért a hosszú hétvégén meglátogatnának, hogy egy kicsit kipihenjék magukat. Mi is nagyon fáradtnak éreztük magunkat, és fogalmunk sem volt, hogy tudunk a „lelki bajaikon” segíteni, mégis igent mondtunk. A hétvégén nem történt semmi különös, egyszerűen csak együtt voltunk, viccelődtünk, nevetgélünk. Amikor elbúcsúztak, mégis ezt mondták: „Olyan volt nálatok, mintha szanatóriumban lettünk volna.” Egyedül a Szűzanya érdeme, ha így élték meg, mert mi semmit sem csináltunk.

Mostanában kaptunk ajándékba egy „úti-szentélyt” egy kedves barátunktól, így a háziszentély – nagy örömünkre – mindenhová elkísérhet bennünket.

Utunk Schönstatt felé

egismerkedésünk után egy évvel házasságot kötöttünk. Mindketten nagycsaládra vágytunk. Az első gyermekünk születése után építkezni kezdtünk, mivel egy 40 nm-es Pest közeli padlástéri lakásban laktunk. Az építkezés két és fél évig tartott. Ebben az időszakban a férjem másodállást vállalt. Hajnalban kelt és késő este ért haza. Az építkezést ő felügyelte, mert csak egy kőműves és egy segédmunkás dolgozott. Az építkezés nehézségeiben a Jóisten gondoskodó szeretetét fedeztük fel. Ő már akkor tudta, hogy családunk előbb-utóbb kinövi a négyszobás házat, ezért „választatott” olyan tervet, amelyben három terasz és egy garázs is volt. Ezeket az évek során már beépítettük.

Az új otthonunkba már négy gyerekkel költöztünk be. Baráti körünk a templomi közösség családjaiból alakult, akiket gyakran meghívtunk magunkhoz vendégségbe, hét közben pedig az anyukákkal és a kis gyerekekkel összejöveteleket tartottunk.

A hatodik gyermekünk születése után a gondviselés „kézzelfogható” segítségével sikerült egy mikrobuszt is vennünk. Hogy miből, az még ma is rejtély számunkra.

Az évek során a gyerekek mellett nem volt lehetőségünk kettesben kikapcsolódni, mivel nem tudtuk kire bízni őket. A hetedik gyermek születése előtt eljutottunk egy *Házás Hétvégre*. Ez a két nap nagyon jól tett a kapcsolatunknak, felfrissítette, megerősítette a házasságunkat. Azóta tudatosan figyelünk arra, hogy mindennap időt szenteljünk egymás számára és beszélgetünk.

A Házás Hétvége után még egy évig találkoztunk a résztvevő házaspárokkal (természetesen nálunk voltak az összejövetelek), de mind jobban éreztük, hogy mégsem ez a mi utunk.

Annak ellenére, hogy nemigen mozdultunk ki (nagyon nagy családot már kevesen hívnak meg vendégségbe), nagy társasági életet éltünk/élünk. Családi hagyomány nálunk barátainkkal a farsang, a házi mozizás, a közös activity játékok, a nyár eleji keresztelők, és az azt követő kerti partik, a közös szilveszterek. Szívesen jönnek hozzánk, mert minden korosztály megtalálja a hozzá illőt.

Szép volt huszonévesen megszülni az első gyerekeket, de egészen más volt negyvenévesen karomba venni egy újszülöttet.

Amikor már 10 gyerekünk volt, úgy éreztük, most már elég nagy a családkunk. Kicsit elfáradtunk, és egyre jobban hiányzott a rendszeres lelki feltöltődés.

Ekkoriban ismertették templomunkban a Mária Légió mozgalmat. „Lelkeket lehet menteni!” Ez engem annyira megérintett, hogy úgy éreztem, ott a helyem. Az első három alkalommal csak én mentem el néhány gyermekkel. A toborzó hölgy mondta, ha legközelebb sem jön senki más, akkor nem lehet megalakítani a csoportot. Csoda történt, mert a következő héten egy új tag jött. Azóta persze már többen vagyunk. Ennek már 8 éve.

Ezek az összejöveteleken nagyon sokat kaptam lelkiekben.

A Szűzanya elkezdte nevelői munkáját.

Újra nagy vágy ébredt bennünk újabb gyermekek iránt.

Nem sokkal később (2000 őszén) néhány fiatal ledöntötte a Regnum keresztet a Felvonulási téren. Vitéz Regőczy István atya (az Isten Vándora) elhatározta, hogy rózsafüzér imádsággal engesztelő imamozgalmat indít az általa újjáépített Regnum keresztnél a *Magyar Hazáért és a Magyar Ifjúságért*. Férjemet ez nagyon megérintette, és azóta is szíven viseli ezt

az ügyet. Minden héten ott van néhány gyerekkel, amikor pedig tehetjük, az egész család együtt megy el imádkozni. Egyre inkább tudatosul bennünk, hogy mennyire fontos feladatunk az engesztelés.

Többször is hallottunk a Schönstatt Családmozgalomról, de mindig elhárítottuk magunktól, míg egyszer egy baráti házaspár annyit beszélt róla, hogy férjem elhatározta, mi is elmegyünk. Úgy gondoltuk, ha „nem válik be”, legalább egy jót nyaralunk, nem kell főzni és a gyerekek is velünk vannak. Mi veszíteni valónk van?!

Elmentünk az ismerkedési este is, de az majdnem elriasztott minket. Ha nem lett volna férjemben a nagy elhatározás, én biztosan meghátráltam volna. Miért? Mert úgy éreztük teljes sötétségben maradtunk, nem kaptunk megfelelő felvilágosítást, hogy igazából mi Schönstatt lényege. Szóba sem került, hogy a Szűzanyát meghívjuk magunkhoz az otthonunkba, az életünkbe, hogy neveljen bennünket és vezessen minket Jézushoz.

Az első alkalommal a jelentkezésünk elkallódott, így olyan hétre mehetünk csak, ahol a többiek mind „bennfentesek” voltak.

Belecsöppentünk a sűrűjébe. Nem igazán értettük, mi ebben a különleges. Az előadások jók voltak, de semmi több. Az aratásnál döbrentek rá az előadók, hogy a háziszentélyről nem szóltak egy szót sem. Kentenich atya neve sem hangzott el a hét folyamán.

Én már alig vártam, hogy otthon legyünk. Hazajövetelünk után kezdtek hatni bennem az ott hallottak.

Később mondta valaki, hogy ebben a mozgalomban van valami „háziszentély” is, ahová a Szűzanya és Kentenich atya képét kiteszik, hogy miért, azt ő sem érti. Ez volt az a pont, amikor azt gondoltam: *ha itt a Szűzanya, akkor ez mégsem lehet olyan rossz.* A sötét úton egy kis fény gyúlt ki.

Így a következő nyáron is elmentünk, ahol az egész hét a háziszentély körül „forgott”. Akkor értettük meg, hogy ez a lényeg! Nagy vágyat éreztünk, hogy minél hamarabb meghívjuk magunkhoz a Szűzanyát, és rábízunk önmagunk és a gyermekeink nevelését. Azon az őszön felszenteltettük kis háziszentélyünket és megkötöttük a Szeretetszövetséget is.

Azóta már eltelt néhány év, és mindketten úgy érezzük, hazaérkeztünk. Persze még sok feladatunk van magunkat illetően, de megnyugtató, hogy nem egyedül kell minden problémát megoldani.

Csodálatos gyerekeink vannak! Nagyon élvezzük a kicsiket, de a nagyok éles látásának köszönhetően sokszor kapunk visszajelzést magunkról, és ez nevel bennünket.

Szép volt huszonévesen megszülni az első gyerekeket, de egészen más volt negyvenévesen karomba venni egy újszülöttet. Örülünk és hálásak vagyunk, hogy eszközei lehetünk a Teremtőnek (Ő nagyon szeret embert teremteni!).

Gyerekeink által megkaptunk a Jóistentől mindent, amire szükségünk volt. Megtanultunk buzgón imádkozni, ráhagyatkozni és karjaiba vetni magunkat. Edzettekké váltunk és talán egyre türelmesebbek vagyunk. Megtanultuk, hogy bátran esdekeljünk és merjünk nagyot kérni. Mi magunk kicsik és gyarlók vagyunk, de Istennel, Istennél semmi sem lehetetlen. Ez mindig erőt ad, amikor az életünket, a helyzetünket túl nehéznek látjuk.

„Ha sötétben is kell járnunk, akkor is állandóan Atyánk kezében vagyunk, aki elrejt és vezet minket, amíg újra körülragyog minket a fény. A Háromszor Csodálatos Schönstatti Anyával való Szeretetszövetségünk mindenre a garancia, amíg hűek vagyunk hozzá...” (Kentenich atya)

Kedvenc Feleségem!

Így neveztelek, és Te nevetve kérdezted: „Legújabb férjem, hány feleséged van?” – De mégis kitartok amellett, hogy Te vagy a kedvenc feleségem. Mert az egész világ három milliárd nője között Te vagy az egyetlen, akit szeretek. Te vagy az egyetlen, akit az életemet élni akarom. Az évek során megosztottuk az életünket, együtt éltük át a csúcspontokat és a mélységeket, örömet és szenvedést. Ismered a gyengeségeimet és az erősségeimet. Együtt élsz ezekkel anélkül, hogy túl sokat emlegetnéd. Megadod nekem azt az érzést, hogy jelentek valamit Neked, és ez elrejtettséget hoz létre. Fedezékben érzem magam Nálad, kedvenc Feleségem. Közben biztos lettem abban, hogy akkor az első érzésem nem csalt meg: Te vagy az a nő, akit Isten kigondolt a számomra. És ezért is szeretlek Téged, Kedvenc Feleségem!

Egyetlen Férjem!

Csodálatosnak találom, hogy reggelente Melletted ébredhetek, és még egy kicsit Nálad lehetek. Élvezem, hogy egy kicsit tovább maradhatok az ágyban, mert több időre van szükségem a felkeléshez, mint Neked. Mikor aztán a konyhába megyek, már elkezdted teríteni az asztalt. „Gyere, imádkozzunk!” – hívsz, és odaülünk a háziszentélybe. Szeretem, hogy a búcsúzáskor megcsókolsz és megmondod, hogy mikor jössz haza. Igyekszem, hogy addigra elkészítsem a vacsorát, amikor elmeséled nekem a napodat. Szép, hogy akkor már nem vagyok egyedül a gyerekekkel, és sok időt szakítasz a számukra. Néha meg is kell Téged védenem tőlük, hogy biztosítsam a „hazaérkezésedhez” az időt. Nagyszerűnek tartom, hogy tekintélyeddel segítesz, amikor a gyerekeknek valamiért már ezerszer szóltam egyre ingerültebben és eredménytelenül. Néha elkapod a legkisebbet, a lehangosabbat, és gyengéden, de határozottan behúzod a fürdőszobába. Esténként egymás mellett ülünk és olvasunk. Ilyenkor kölcsönösen felhívjuk egymás figyelmét egy-egy érdekes gondolatra...

Otthonra találtunk

Mértéktelenül nagy ajándék

Ha ajándékot – még hozzá szinte mértéktelenül nagy ajándékot – kapunk, egyik meghatározó érzésünk természetesen a nagy öröm és a hála, de jelen lehet a szívünkben a méltatlanság szégyenérzete is. Ilyesmit érzünk néha még mindig új otthonunkkal kapcsolatban: olyan valószínűtlenül „nekünk való” az a csillaghegyi kertes ház, ahová óbudai panellakásunkból tavaly sikerült kiköltöznünk.

Abban, hogy elhatároztuk, megpróbálunk házat keresni, nagy része volt a Schönstatt Mozgalomnak. Már az első Óbudaváron töltött közös héten többször beszélgettünk a házaspárokkal arról, hogy az önálló kertes háznak milyen lelki, családépítő jelentősége lehet. Többen is nagy meggyőződéssel mesélték, hogy nemcsak több helyet, jobb életkörülményeket jelent számukra az önálló ház, hanem a család lelkiéletének, a megszentelt keresztény közösségnek is sokkal alkalmasabb keretet biztosít az a saját otthon, amelyért mi magunk vagyunk felelősek, és a saját elképzelésünk és indíttatásaink szerint alakíthatjuk.

Érdeklődéssel hallgattuk ezeket a beszámolókat, de ekkor még nem hittük, hogy ránk is vonatkozhatnak. Úgy gondoltuk, anyagi lehetőségeink sem engedik meg, hogy ilyesmiről ábrándozzunk, no meg nem is éreztük magunkat eléggé ügyesnek és talpraesettnek ahhoz, hogy egy családi ház fönntartá-

S a baráti beszámolók, amelyek arról tanúskodtak, hogy az otthonteremtésben is bizalommal hagyatkozhatunk Istenre, növelték bátorságunkat a kezdeményezésben.

sának, berendezésének és karbantartásának feladataira vállalkozzunk.

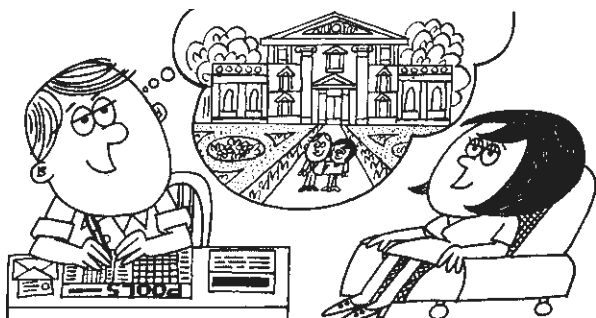
Ahogy telt az idő, egyre jobban éreztük, hogy a panelt lassan „kinőjük”, ahogy a három gyerek növekszik. S a baráti beszámolók, amelyek ar-

ról tanúskodtak, hogy az otthonteremtésben is bizalommal hagyatkozhatunk Istenre, növelték bátorságunkat a kezdeményezésben. Eleinte persze inkább a feleségem volt az, aki lépni mert, én még sokáig kishitű maradtam: ő kezdte a hirdetések, az eladó házakat nézegetni; időbe telt, amíg én is megbarátkoztam a gondolattal, hogy ilyen nagyot változtassunk az életünkön.

A keresés ideje alatt – amely engem a gyermekvárás időszakaira emlékeztetett, amikor az öröm a szorongással társult: vajon képes leszek-e jó apává

nevelődni? – valóban megtapasztaltuk: nem vagyunk egyedül a vállalkozásunkban. Miután sokáig úgy tűnt, hogy helyben járunk: a kiszemelt házak különböző okokból nem voltak megfelelőek, vagy elérhetetlennek bizonyultak, 2005 végére egészen váratlanul fölbuk-

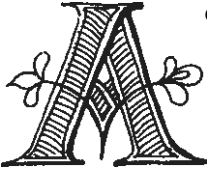
kant a „tökéletes megoldás”. S szinte ugyanebben a pillanatban jelentkezett egy komoly vevő a régi lakásra, noha előtte hónapokig hiába hirdettük eladásra. Ezzel a vevővel heteken belül sikerült megegyeznünk.

Elmondhatjuk, hogy a ház megtalálásában, az adás-vétel lebonyolításában éppúgy hatalmas segítséget kaptunk, mint a gyakorlati és lelki „berendezkedésben”. Ez emberi segítséget is jelentett, hiszen szüleink anyagi támogatása és a szervezésben való részvétele nélkül aligha boldogultunk volna. Úgy érezzük, hogy ez az emberi segítség is Istentől jött – ám közvetlenebbül is megtapasztaltuk a „fönről” származó támogatást. Mindenekelőtt abban, hogy az új házban valóban átéljük azt a lelki megújulást, amelyről schönstatti barátaink beszéltek. Új kezdet ez mindnyájunknak, mert tavaly ősszel, a költözés évében kezdte el az első osztályt Ági lányunk; két ikerfiunk, Marci és Andris pedig hetedikesként a szentendrei ferences gimnáziumot.

Mire jó a megajándékozott méltatlanság-érzése? Nagy vágy és törekvés támadt bennünk, hogy ezt a kapott jót továbbadjuk, egymásnak – és kifelé, a világnak. Hogy tanúskodjunk az ajándékozó Isten jóságáról.

Dél-pesti csoport

csoportunkat öt család alkotja és 1996 óta vagyunk együtt. Még sohasem gondolkodtunk a csoportunk nevén. Talán még eszünkbe sem jutott, hogy legyen önálló nevünk. Ezért a címben szereplő csoportnév a családjaink lakóhelyére utal.

Családcsoportunkat olyan találkozási pontnak tartjuk, ahol az alap-közösségeink – a házaspárok – egymással találkoznak, ahol megosztjuk egymással értékeinket; ahol őszintén beszélhetünk egymással lelki kincsekről; ahol bátorítást, segítséget kérhetünk, ha valahol nem látjuk a megoldást... A csoporttalálkozónk az a hely, ahol önmagunkat megosztjuk a Krisztusban testvér többi családdal.

A havi csoporttalálkozót a házigazda vezeti. Mindenki a maga eredetiségeivel sajátos színt, stílust ad az adott alkalomnak. Nagyon szép volt az évek során megtapasztalni, hogy ebben a feladatban hogyan növekedtünk; hogyan váltak a családok egyre karakteresebbé.

Különösen az ünnepkörök időszakában jelentkeznek a családok eredeti ötletekkel, „házi feladatokkal”, ajándékokkal.

„Hagyománnyá” vált a júniusi „évadzáró” találkozásunk, amikor a gyerekeinkkel együtt bográcsolunk, focizunk, játszunk. Külön köszönet illeti a befogadó családjunkat, ahol ezt már sok-sok éve megtarthatjuk.

Téma szempontjából a tanévhez hasonlóan szeptember–május közötti időszakban gondolkodunk. Általában az éves jelmondat alapján kibontott értékekről tartott előadásokat dolgozzuk fel hónapról-hónapra, de a *zöld könyvből* (*A családi élet*), ill. a *piros könyvből* (*Szentség a hétköznapokban*) is vettünk már témákat.

A házigazdák mindig lelkiismeretesen felkészülnek az adott témából és van elképzelésük a feldolgozásáról is. Így a többieket is motiválják és biztosítják, hogy a téma ne fulladjon érdektelenségbe, ne terelődjön más vágányra.

Természetesen valamennyien tudjuk, hogy ez elsősorban a Szentlélek munkájának köszönhető és a Szűzanya hathatós anyai segítsége által alakul így hónapról hónapra.

Három házaspár véleménye a csoportról (azért csak három, mivel az egyik családunk nem olyan régen költözött új házba és még nagyon sok teendőjük akadt, a másik családunkban pedig a feleség hónapok óta beteg. Érte, a teljes gyógyulásáért ezúton is szeretnénk az imáitokat kérni.):

Házaseletünket mindketten egy-egy lelkiiségi mozgalmából jövet óriási lelki tartalékokkal kezdtük meg hajdanán. Hat éves házasságként – négy költözéssel a hátunk mögött, négy gyerekkel körülöttünk egy albérletben – oda jutottunk, hogy mostanra ezeket a kincseket egytől-egyig feléltük, lelkileg kiürültünk, kiszáradtunk – elfogyott a borunk!

A két lelkiiséget, amelyhez ifjúkorunkban külön-külön vonzódtunk, egymással és házaseletünkkel sohasem tudtuk összeegyeztetni. Tudtuk, hogy szükségünk van lelki fogódzóra, egy közösségre, hogy ismét feltöltődjene lelki korszaink. Horváth Imrus és Kinga meséltek Óbudavárról, az ottani családnapi pokról, az ő tanácsuk alapján mentünk el először Óbudavára 1996-ban.

Eleinte nehézségnek éreztük, hogy túl sok önálló döntést kell hoznunk, túl nagy a szabadságunk, de úgy érezzük, kezdiünk ehhez lassan felnőni.

Amikor visszatértünk a családnapi pokról, felhívtak Endrédiék, és megkérdezték, volna-e kedvünk ebben a lelkiiségben tovább fejlődni. Nem volt kétséges a válasz, mivel mindketten úgy éreztük, ez az, amit kerestünk, ez kell nekünk!

Felhagytunk néhány rossz szokásunkkal (pl. rendszeres esti tévénézés), és talán sikerült néhány újat meghonosítanunk (rendszeres közös imádkozás, beszélgetés). Kicsit tervszerűbben élünk, ugyanakkor jobban rá tudjuk magunkat bízni a Gondviselésre. A kegyelmi tőke értelmet adott sok nyomasztóan indokolatlan és céltalannak tűnő fájdalomnak, nehézségnek. Megtanultuk kimon-

dani: *nem értelek, de szeretlek*. Sikertől néhány családi liturgiát, hagyományt meghonosítanunk a családjunkban.

Csoportunk egyik legnagyobb kincse egymás türelmes, elfogadó meghallgatása. Ennek következménye pedig az egyre mélyülő őszinteség. Igazi közösség jött így létre. Eleinte nehézségnek éreztük, hogy túl sok önálló döntést kell hoznunk, túl nagy a szabadságunk, de úgy érezzük, kezdünk ehhez lassan felnőni.

Nagyon fontos, hogy higgyünk a közösség megújulási képességében, mert akkor az meg is fog történni.

családmozgalommal 1996-ban kerültünk kapcsolatba. Egy baráti házaspártól hallottunk először Óbudavárról, *ahova fel-tétlenül el kell menni*. Az első hét elvarázsolt minket: hetekig a hatása alatt voltunk az előadásoknak, a beszélgetéseknek! És végre egymásra is jutott időnk az előadások között.

A családnapok után hamarosan csatlakoztunk a csoportunkhoz. Bár volt egy kisebb személyi átrendeződés, hosszú évek óta változatlan összetételben találkozunk egymással.

A csoportunk legnagyobb erényének az őszinteséget és a toleranciát tartom. Néha markánsan különböző véleményeket fogalmazunk meg, gyakran másként látjuk a világot, de soha nem jelentett problémát egymás elfogadása. A legnagyobb erőnk talán abban rejlik, hogy a hosszú évek alatt alaposan megismertük egymást, így hatékonyabban tudunk haladni együtt, egy irányba.

Sokszor már a problémák megbeszélése, a tapasztalatok megosztása is elég ahhoz, hogy közel vigyen a megoldáshoz. Nagy élmény követni, amint együtt növekszünk: szándékunk és reményünk szerint elsősorban lelkileg, de szép látni azt is, amint a csoport gyermekei a szemünk láttára cseperednek.

Néha nehéz felvennünk a felgyorsult világ által diktált tempót, a világ lelassítására tett kísérleteink pedig mind ez ideig sajnos kudarcot vallottak:)

Néha nehéz felvennünk a felgyorsult világ által diktált tempót, a világ lelassítására tett kísérleteink pedig mind ez ideig sajnos kudarcot vallottak:)

agy öröm és lelki felszabadulás volt megismerkedni a Schönstatt mozgalommal. Először (és azóta is csak) itt halottuk, hogy *a házasságunk élethivatás*. Közös utunk van a szentté váláshoz. „Új ember az új közösségben” a Szűzanya segítségével.

Amikor ezt megismertük, döntöttünk: nekünk ez kell!

Abban az időben már létezett egy kispesti csoport, amelybe először bekapcsolódtunk. Rövidesen újabb családok csatlakoztak a mozgalomhoz, így több csoport is alakult. Ezek egyike lett az, ahova ma is tartozunk.

A schönstatti csoport-modell nagyon megerősítette a családon belüli egységünket, az összetartozás tudatát. Sokat változtunk azáltal, hogy a csoporton belül nem külön véleménye van férjnek és feleségnek, hanem közös álláspontot képviselünk. Ez persze nem jelenti azt, hogy ne lennének önálló gondolataink. De természetes lett, hogy egy családnak *kifelé* ki kell tudni alakítani egy egységes véleményt az adott kérdésekkel kapcsolatban. Már nem *én* és *te* látunk valamit így, hanem *mi*.

Nagyon sokat tanultunk a többi családtól, egymás elfogadását, szeretetét, a türelmet és az odaadást a gyerekek felé. Megtapasztaltuk a többiek lelki finomságát, mély vonzódását a Szűzanya iránt. Nagyon sok megerősítést kaptunk a családok által. Sokszor egészen egyszerűen: meghallgattuk egymást és közben a Szűzanya nevelt bennünket, változtunk.

Nagyon szép volt már a kezdetektől tapasztalni, hogy a családok lelkileg egymásra tudtak hangolódni. Mindenki bátran elmondhatta a gondolatait, nem volt probléma, ha a vélemények nem egyeztek. Az egymás közötti szeretet maradt... Ennek egészen szép és számunkra egyedülálló példája volt, amikor 1998-ban a választások előtt politikai témákról beszélgettünk. Voltak markánsan különböző nézetek és megközelítések, de a békesség légköre végig jelen volt. Biztos, hogy ez a jó Isten egészen különleges ajándéka volt a csoportunk számára.

Szeretnénk továbbra is együtt haladni a schönstatti lelkiség tanulásában ezen a közös úton. Ehhez kérjük a Szűzanya közbenjárását, hogy mindig legyen erőnk áldozatot hozni a találkozásokért.

Kérjük a Szentlélek Úristent, hogy továbbra is ajándékozza meg a csoportunkat bölcsességgel, szeretettel, türelemmel!

„Hiányt próbáltunk pótolni”

*Hodován Péter kertészmérnök, drámapedagógussal
az Adja tovább a mikrofont! c. rádióműsorban
a szerkesztő, Mezei Károly beszélgetett*

– Egy családi ház pincéjében vagyunk, mely olyan, mint egy színházi próbaterem. A falon nagy tükör, a ruhaakasztókon jelmezek, és kézműves szerszámokat is látok...

– Igen. Ez itt a Kincskereső Dráma- és Kézműves Műhely székhelye, próbaterme.

– Színjátzó-kört, kézműves foglalkozást nem az iskolák szoktak általában szervezni?

– Hiányt próbáltunk pótolni itt, Dusnokon még tíz évvel ezelőtt. Feleségem, Margit népi játszóház-vezetőként és jómagam drámapedagógusként azt gondoltuk, hogy a gyerekek szabadideje nagy lehetőség az értékközvetítésben, a nevelésben. S mivel akkor nagy hiányszágokat tapasztaltunk a faluban ezen a területen, belevágtunk. Tettük mindezt támogatózva, először bátortalanul, aztán a Jóisten vezetésével egyre merészebben.

– Gondolom, Önök is meglepődtek, amikor megjelentek az első gyerekek...

– A kezdet kezdetén kimentem a falu szélén lévő grundra, ahol többnyire céltalanul bolyongtak, játszottak a gyerekek. Szóba elegyedtem velük, megkínáltam őket érdekes feladatokkal, játékokkal. Ahogy múltak a hetek, egyre többen lettek és péntekenként már vártak. Amikor ősz lett, az iskolában kap-

tunk egy termet, de hamar kiderült, hogy az igazán jó hangulatú együttlétekhez kell egy kuckó, ami a miénk, ahol megelevenednek a mesék, ahol a varázslat valósággá válik.

– A gyerekek vágnak elvárásolódni?

– Igen. A játék, a színjátás nekünk erről is szól: ki akarok lépni a hétköznapiokból és vá-

... ki akarok lépni a hétköznapiokból és vágyom arra, hogy valamiféle csoda történjen velem.

gyom arra, hogy valamiféle csoda történjen velem. No meg persze arról is, hogy a bennünk megszületett értékeket a művészet eszközeivel – legyen az egy színdarab vagy kézműves alkotás – másoknak is megmutassam, és azzal másokat is többé tegyek.

– *Tanár úr, mennyire motiválta ezt a vállalkozást a maguk vallásos elhivatottsága?*

– Nagyon szoros kapcsolatban van a kettő egymással. Keresztényként nem gondolkodhatom és nem is taníthatok másként, mint aki hiszi Istent és a kinyilatkoztatást. Munkánkban ezért mindig ott van titkon vagy kinyilvánítottan az az értékrend, amelyben hiszünk, s amiről ha kell, nyíltan beszélünk a gyerekeknek. Nekünk is van hat gyermekünk, nyilván szeretjük a gyerekeket, de miért hívnánk az életünkbe még harminc-negyven lurkót – és sokszor a szüleit is – ha nem elhivatottságból? ...Igen, talán ez a hivatásunk.

– *Mindaz, amit elmondott, azért is meglepő, mert az Ön eredeti foglalkozása nem tanár, hanem kertészmérnök...*

– Nem olyan meglepő ez. Kertészmérnök is azért lettem, hogy szépet teremtsék mások számára, hogy így – még ha közvetett módon is – szebbé, jobbá tegyem mások életét. Később pedagógus lettem, de a cél nem változott, sőt közvetlenebb lett. Már nem csak a növényeken keresztül szólíthatom meg az embereket,

hanem a tekintetemmel, a mozdulataimmal, szóval, énekkel... és mindezt a játék segítségével. Én mindkét szakmámat szolgálatnak tekintem és nagyon szeretem.

– *Mérnök úr a szépről beszélt. De lehet a maga módján szép egy buja, rendetlen kert, erdő vagy cserjés is. Ugyanakkor tudok gyönyörködni egy szépen ápolt kertben is. Ön hogy van ezzel?*

– Mi a „rendezett rendetlenséget” szeretjük. Azt a természetes állapotot, aminek azért van némi tervszerűsége is. Most hó lepi a kertet, nem nagyon látszik, de a növényeink nem formára nyírott alakfák, hanem olyan tér, ahol a gyerekeink, a család, de a madarak, a kutya, a macska is jól érzi magát.

– *Amikor Ön kertetek épített, hogyan történt az? Fölhívták telefonon, hogy mérnök úr, elkészült a házunk, megvan a kerítés, ott van már a fekete föld, jöjjön és csináljon nekünk egy kertet? Ön megjelenik és már látja, hogy mi hova fog kerülni?*

A mai gyerekek nagyon sok mindent tudnak erről a világról, többet mint mi felnőttek... viszont a múltról, annak értékeiről, a történelmükről, a hagyományainkról egyre kevesebbet.

– Sok mindent lehet látni már az első pillanatban is, de valójában először meg kell ismerni az embert, az ő igényeit, ízlését, kicsit a magánéletét, illetve a családjáét. Tehát egy informálódó beszélgetés szükséges ahhoz, hogy lássam az igényeiket.

Ezután jön csak az én elképzelésem fölvázolása, természetesen összeegyeztetve azzal, amit ők szeretnének. Hogyha ez megtörtént, méretarányos helyszínrajzon megtervezem az egészet. Látványterveket rajzolok, katalógusokból növényeket mutatok. Gyakran itt befejeződik az én feladatom, bár jobban szeretem, ha a kivitelezést is rám bízák.

Szeretem nyomon követni a megépített kert alakulását, hiszen az évről évre változik. Amikor egy épületet átadnak, akkor az készen van: kulcsrakész és lakható. Viszont egy kert esetében az átadás csak a kiindulópont. Ahogyan múltak az évek, a kert fejlődik, formálódik, új és új szépségeit tárja fel. Nekem mérnökként tudnom kell, hogy az adott növény vagy kertrészlet milyen lesz 5, 10 vagy 20 év múlva. Izgalmas helyzet évek múlva látni egy-egy munkámat: olyan lett-e, amilyennek megálmodtam... De ez így van a gyerekeknél is...

– *Ahogy jöttem a faluba, Dusnokra, láttam jó néhány kedves kis parkot. Úgy tudom, hogy azok tervezésében, kialakításában Ön is részt vett...*

– Gyakorlatilag Dusnokon minden parkhoz van közöm, akár az ötletek, akár a tervezés szintjén.

– *Miért érezte annak szükségét, hogy kertézmérnökként megszerezze a második diplomáját, ami egy mérnök-tanári diploma, és a Műegyetemről való...*

– A kertépítő éveim során állást ajánlottak Baján, a Bereczki Máté Kertészeti Szakképző Iskolában, de tanári végzettségem nem volt.

– *Nem csak kertépítést tanít ebben az iskolában, hanem virágkötészetet is.*

– A virág arra való, hogy örömet okozzon, szebbé tegye a hétköznapijainkat, ünnepeinket emberi sorsfordulóinkat, legyen az születésnap, temetés, húsvét vagy karácsony. Mindig megragadom a lehetőséget, hogy például csokorkészítés közben meséljek ezekről a tanítványaimnak is. Szerintem a diákok csak akkor fogják tudni jól elkészíteni ezeket a dekorációkat, hogyha ismerik az adott ünnep lényegét, mondanivalóját is.

Egy adventi koszorún például miért van négy gyertya, miért ilyen színű?... Ilyen alkalmakkor lehet az ünnepkörről, az ünnep lényegéről, hőseiről, mártírjairól, szentjeiről beszélni.

Úgy érzem, ezen a téren sok apostolkodni valónk van. A mai gyerekek nagyon sok mindent tudnak erről a világról, többet mint mi felnőttek... viszont a múltról, annak értékeiről, a történelmünkről, a hagyományainkról egyre kevesebbet.

– *Nem csodálkoztak-e, hogy Ön a megszerzett tudását evangelizációs célokra akarja használni?*

– Azon csodálkoztak, ahogyan ezt mi csináljuk. A legtöbb drámapedagógus, aki efféle tevékenységet űz, iskolai keretek között teszi. Megdöbbenve néztek rám, amikor kiderült, hogy ezt mi gyakorlatilag fizetség nélkül csináljuk, sőt az első 4-5 évben a család kasszájából finanszíroztuk. Évek teltek el, amikor a szülőktől némi hozzájárulást kértünk, de csak miután már bizonyítottunk. Kevés pénzből minőséget teremteni, érdeklődést fenntartani, lelkesíteni, ez mindig izgalmas kihívás.

A kézműves foglalkozásainkon mindig az aktuális ünnepekre készültünk. Advent idején adventi koszorút, karácsony előtt agyagból betlehemet, kukoricaszárból játékokat, szalmából karácsonyi díszeket, farsangkor különféle anyagokból álarcokat készítettünk. Húsvét előtt tojást festettünk...

A drámacsoportjainkkal versjátékokat, szerkesztett műsorokat és mesejátékokat készítettünk. A felkészülések során sokat beszélgettünk azokról a problémákról, konfliktusokról, élethelyzetekről, amelyek egy-egy darab kapcsán előkerültek. Addig játszottuk ezeket a szituációkat, probléma-helyzeteket, amíg meg nem születtek ezek megoldásai. Közben a résztvevők érzésekkel találkoztak, amelyeket megtanultak kezelni. Legemlékezetesebb alakításaik a *Di-dergő király*, illetve az *Aranyszőrű bárány* története vagy a *Bocsáss meg, Madárijesztő* című diákdrama a kitasztottságról és a megbocsátásról.

Egyre többen jöttek, egyre több ötletünk támadt és láttuk, hogy ezt már nem bírja el a családi kassa. Elkezdtünk kopogtatni, elsősorban az önkormányzatnál, ahol – látva a mögöttünk lévő éveket, a szülők és a gyerekek lelkesedését, hogy mennyi gyereket foglalkoztatunk, hogy színjátszó-találkozóra járunk, hogy „tömegbázisunk” van, látva a kézműves kiállításainkat, olvasva a publikációinkat – úgy döntöttek, hogy anyagilag is támogatják a Kincskereső Műhelyt. A finanszírozás terén újabb változást eredményezett, hogy egy kalocsai művészeti iskolával szerződést kötöttünk, és a drámás csoportjaink színjáték tagozatos növendékek lettek.

– *Kik jönnek ide a pincébe, a próbaterembe?*

– Mára a gyermekszínjátszóink annyian lettek, hogy kicsi lett számukra ez a kuckó. Az egyházközségtől bérlünk egy helyet, velük ott foglalkozunk. Itt a próbateremben a kézműves foglalkozásokat tartjuk, illetve van egy felnőtt színjátszó csoportunk, akikkel szintén itt találkozunk kéthetente szombatonként.

Azon gyerekek szüleiben, akikkel mi foglalkozunk, felmerült az igény, hogy ők is szívesen szánának időt efféle programokra... Az évek során ez a

kezdeményezés egyfajta család-evangelizációból is alakult. Kirándulásokat, bálokat, ünnepi estéket szerveztünk, amelyre nemcsak a gyerekeket, hanem a szüleiket is hívtuk. Először vonakodtak ettől, de ma már annyira megszokták, hogy egy-egy Kincskeresős Mecsek Túrára természetessé vált, hogy 50-60 fős csoporttal megyünk. Egy karácsonyi vagy farsangi összejövetelen is hasonló létszámmal ünneplünk együtt. Megjegyzem azért, hogy a férjek, férfiak, apák becserkészése nem mindig sikerül. Ilyen téren még sok tennivalónk van.

A mi programjaink nem imádságos alkalmak és nem lelkigyakorlatok, bár nem lehetetlen, hogy majd eljön ezeknek is az ideje. Azt gondoljuk, hogy így többeket be tudunk cserkészni, meg tudunk szólítani. A keresőket, az óvatosabbakat, de még a kételkedőket is. Akik jönnek, pontosan látják és tudják, hogy kik vagyunk, hogyan gondolkodunk, milyen értékeket képviselünk, hisz ismernek minket.

– Az Ön felesége, Sipos Margit népi játszóház-vezető és kiváló segítője az Ön munkájának, arról nem is beszélve, hogy hat gyermek édesanyja is egyben. Öt kislány és egy fiúé. Sorra vettem a gyerekek neveit, nincs köztük Dzsoki, Patrícia vagy Szamanta, viszont van Imre, Margit, Mária, Ilona, Klára, Jolán. Szüleik a névadásban sem követték a divatot....

– Ami a gyerekeket illeti, Árpád-házi szenteket vagy „boldogokat” keresünk, akiknek az életét, tevékenységét az egyház fontosnak, értékesnek tartotta. Ezzel nem csak keresztény, hanem magyar identitásunkat is szeretnénk volna erősíteni bennük.

Másfelől azt gondoljuk, hogy a név kötelez. Reméljük, hogy névadóik példaképekké válnak számukra és büszkéek lesznek rájuk.

Feleségemmel kapcsolatban fontosnak tartom elmondani, hogy ezt a szolgálatot közösen végezzük..., vagyis inkább az egész családuknak. Van úgy, hogy én segítek Margitnak – többnyire a háttérrel biztosítani –, és van úgy, hogy ő teszi mindezt nekem... és persze nagyon sokszor van úgy is, hogy a gyerekeink segítenek nekünk. Néha ezt nem egyszerű megszervezni, sőt igen küzdelmes tud lenni, de ha ezt Istenben bízva tesszük, éppen ettől lehet még értékeesebb is.

Csak egy ANYA?

gy nőtől – miközben jogosítványát újíttotta meg egy önkormányzati hivatalban – egy adatfelvevő hölgy megkérdezte, mi a jelenlegi foglalkozása. A megkérdezett egy ideig tétovázott. Bizonytalan volt, hová is sorolja magát.

– Arra gondolok – magyarázta az adategyeztető – van-e munkája, vagy csak...?

– Természetesen van munkám! – csattant fel a nő. – Anya vagyok.

– Nincs „anya” kategóriánk foglalkozásként. A „háztartás-beli” fedi le ezt. – mondta az adatfelvevő segítőkészen.

Már el is felejtettem ezt a történetet, mígnem egyik nap ugyanilyen helyzetben találtam magam a városházán. A hivatalnok nyilvánvalóan egy karrierista nő volt. Magabiztosan, hatékonyan dolgozott, jól csengő címet viselt, mint például „hivatali kikérdező” vagy „városi adatfelvevő”. – Mi a foglalkozása? – kérdezte.

– Kutató és fejlesztő vagyok a humán erőforrás területén. – buggyantak ki belőlem egyszerűen a szavak. Mi készítetett arra, hogy ezt mondjam? Nem tudom.

A hivatalnok abbahagyta pillanatnyi munkáját, golyóstolla megállt a levegőben. Felnézett, mint, aki rosszul hallott. Megismételtem a titulust lassan, kihangsúlyozva a leglényegesebb szavakat. Aztán csodálkozva láttam, hogy ezt mind leírta nagy fekete betűkkel a hivatalos kérdőívre.

– Megkérdezhetem – mondta a nő érdeklődve –, egész pontosan mit csinál ezen a területen?

Hűvösen, az izgalom legkisebb jele nélkül a hangomban, szinte kívülről hallottam, amint így válaszolok:

– Hosszú távú projectek beindítását és kifejlődését segítem elő, követem nyomon és kontrollálom... Felettesem a legkiválóbb szaktekintély. Négy

Hosszú távú projectek beindítását és kifejlődését segítem elő, követem nyomon és kontrollálom... Felettesem a legkiválóbb szaktekintély.

kreditem van (mindegyik lány). A munkámhoz tartozó szerteágazó tevékenység a legtöbb figyelmet igényli a humán erőforrás szakmában (melyik anya tagadja?!) és gyakran dolgozom napi 14 óránál is többet. Munkámban jóval több a kihívás, mint más, „átlagos” foglalkozásoknál. A legfőbb jutalmam, hogy területemen pótolhatatlan feladatot végzek.

Az elismerés érzékelhetően nőtt a hivatalnok hangjában, amint kitöltötte a nyomtatványt. Felállt és személyesen kísért az ajtóig.

Miközben hazafelé vettem, fényes karrierem lebegett a szemem előtt.

Otthon 13, 7 és 3 éves asszisztenseim üdvözöltek. Az emeletről hallottam új (hathónapos) „kísérleti modellünket” gyermekfejlesztési programunkból, amint új hangmintáit próbálgatja.

Úgy éreztem, ütést mértem a bürokráciára. Hivatalos feljegyzés készült rólam egy, az emberek számára elfogadhatóbb foglalkozásról. „Egy újabb anya”, vagy „Anyaság” már nem hangzik elég jól.

Micsoda pompás pálya! Különösen, ha van egy titulus is az ajtón. Netán ez teszi a nagymamákat „haladó” kutatási munkatárssá a humán erőforrás fejlesztés területén, a dédnagymamákat pedig szakmai opponenssé? Szerintem igen!

A lányos-nőies lelkinapokról

osem szerettem a *Játsszunk lányok fiúk ellen!* játékokat, elsőnek aludtam el a lánysátorok éjszakába nyúló kibeszélős duruzsolása alatt és a „lányos-bulik” már hírből is veszélyesen sebélyesnek tündek a számomra. Pedagógusként egy szín-női tanterület tagjaként pedig csak erősödött bennem a fobia, hogy a nők összezárva – szörnyen egészségtelen légkört teremtenek.

Így volt ez kamaszkoromban is, mikor Édesanyám, a bátor, javasolt egy programot: *Lelkinap fiatal lányoknak, a Jézus Szíve Nővérekkel*. Sok butuska fiatal lány, sok „lelkizés”, ráadásul szerzetesnővérekkel, mi jó süllhet ki ebből? Alibit nem találván mégis elmentem, mert kíváncsi voltam.

Hazudnék, ha azt írnám, hogy nem voltak butuska fiatal lányok (én is ott voltam, ugye), de a nővérek! Elképesztően dinamikusak, vidámak, „jófejek” voltak, s betekintést engedtek hétköznapi életükbe. Együküknek kifejezetten fiús humora volt, parfüm és hajformázó a fürdőszobájában – s ezzel végleg

Nem a címlapokról megszokott élettelen, bárgyú, szélesszájú vigyor, hanem olyan mosoly, amely akkor is érzékelhető, ha az ajkát nem látjuk.

belopta magát a szívembe. A két és fél napot végigjátszottuk, énekeltük, hógolyóztunk, sütitünk a nővérekkel. A „lelkizős” részek pedig – amiktől úgy féltem – mély és építő beszélgetések voltak. Máig őrzöm az ott készített *milyen vagyok?* című képmontázst, ami sokat elárul akkori lelkiállapotomról.

Sok-sok évvel később anyaként, valamicskét árnyaltabb lett a megítélésem a „lányos bulikról”, de még mindig igyekeztem kerülni az efféle megmozdulásokat. Mígnem a legnagyobb Nő, Mária és Édesanyám közbenjárásával a Jóisten elvezetett életem első schönstatti női lelkinapjára.

2000 óta tart Gertraud Evanzin nővér női lelkinapot Magyarországon, évente többször, az ország több pontján. Ha most azt mondom, ebben az egydél-

utános lelkinapban minden benne van, ami egy nő lelkét megsimogatja, azt hiszik, túlzok, pedig nem.

Először nézzük a formát, amit egy külső szemlélő is észrevesz: előad egy jól öltözött, csinos hölgy, akiből sugárzik a belső derű. Nem a címlapokról megszokott élettelen, bárgyú, szélesszájú vigyor, hanem olyan mosoly, amely akkor is érzékelhető,

ha az ajkát nem látjuk. Belső mosoly, a szeméből, lelkéből táplálkozó. Korát ne is találgassuk, nem meghatározható. Fiatalos, az biztos.

Ehhez jön egy gondosan tervezett környezet, látszik, ez alkalomra készült. A schönstatti Mária kép elegáns terítőn, gyertyával, vázával, benne friss vágott virág. A földön előtte „hanyag eleganciával” elrendezett selyemkendő, rajta sok-sok teamécse. Éppen annyi, ahány résztvevő van. E körül kényelmes székek, akörül asztalok, rajta finom házi sütemények, tea. Koncentrikus

körök. Belül a lelki, kívül a testi táplálék, s köztük a fogyasztó: az ember. Ide belépve azt érezzük: szép itt lenni. Minket vártak ide.

S akkor jön a tartalom. A nővér naprakész, hiteles és szórakoztató. Ismeri a nőket: örömeiket, vágyaikat, gondjaikat. Nekik beszél, hozzájuk szól. Hagy időt a hallottak befogadására, lehetőséget ad kiscsoportban megbeszél- ni azt (de nem kötelező!) és hosszú, pihentető szünetet tart az előadások között. Ilyenkor lehet beszélgetni, enni, inni, idevágó szakirodalmat vásárolni, vagy egyszerűen csak üldö- gélni. Kinek mire van szüksége, hogy munkáját félbehagyva feltöltődjön.

Bizony sok asszonynak nem egy- szerű eljutnia egy ilyen félnapos „tan-

kolásra” a munkahely, a gyerekek, a háztartás mellől. Pedig nem is többnapos lelkigyakorlatról van szó. Egy alkalommal pl. azzal kezdte a nővér az előadá- sát, hogy megkérdezte, ki az, aki úgy jött el, hogy készen van mindennel. Senki sem tette fel a kezét – természetesen. Majd arról beszélt, hogy nem vagyunk pótolhatatlanok, nyugodtan elvégezheti más is feladatainkat...

Az estét egy zenével összekötött el- mélkedő imádság zárja, ami szintén igé- nyes, felemelő és megnyugtató. És az ének! Sok felnőtt női hang együtt csendül, no ez tényleg szép.

Mintha „lelki kozmetikusnál” lettünk volna: felfrissül a szívünk, kisimulnak gyűrődése, s ami szép benne, az kivirul. Környezetünk garantáltan észreveszi.

Nos, az én életemben radikális válto- zás történt az első ilyen női lelkಿನap után: túl azon, hogy nagyon tetszett és feltöltött, megtapasztaltam, fontos és szép lehet csak nőknek együtt lenni, Istenből és egy- másból erőt meríteni. Azóta lelkes baba- mama-klubtag vagyok, asszonyokat, nő- ket, lányokat hívok otthonunkba lelki-testi feltöltődésre.

A nővér naprakész, hiteles és szórakoztató. Ismeri a nőket: örömeiket, vágyaikat, gondjai- kat. Nekik beszél, hozzájuk szól.

„Bak-elit” oldal

„Azt hittük, tudjuk, mit érez a másik”

Férfi vagyok. Több mint húsz éve házas. Sok gyerekünk van – szerelmünk gyümölcsei. Szeretett gyerekek... Szép család vagyunk. Rendes otthonunk van... Házasságunk mégis bemocskolódt. Most újra szép. Tiszta. Hogyan történhetett?

Hosszú éveken át tartó éjszakai szoptatás... Gyerek a franciaágyban... Majd nekem külön ágy egy másik szobában... Kamaszaink rendszeres éjszakába nyúló ingázása a lakásban... Részemről mókuskerék a hivatalban... Késő esti hazaérkezés... Elfelejtett születésnapok... Észre nem vett figyelmeiség... Visszafojtott dicsérő szó... Párbeszéd nélküli, párhuzamos élet férj és feleség számára – nem vigasz, hogy majd a végtelenben találkozunk...

Ezek voltak a családi életünkre vonatkozó vázlatpontok. Mi rossz van ebben, mikor sokan élnek így... és sokan boldogok lennének, ha egyáltalán ilyen

családban élhetnének? Fájt, hogy rám nem marad idő. Fájt, hogy én mint férfi alig kellek... Hiányzott a gyengédség, a teljes elfogadás, az összetartozás, az egyé válás, az ölelés... Kielégületlen voltam testileg és lelkileg.

Elfelejtett születésnapok...

Észre nem vett figyelmeiség...

Visszafojtott dicsérő szó...

Íme, az elhanyagolt férfi sztereotip sztorija, aki szánalmat akar kicsikarni az olvasóból, és arra vár, hogy a felesége fölött pálcát törjenek: erre egy asszonynak oda kellene figyelnie... Én nem erre vágyom. Azért merek írni az Oázis névtelenségében a nehézségünkről, mert túl vagyunk rajta. És mert sok a „szétment” házasság körülöttünk, és legalább annyi a kihűlt kapcsolat...

Mi lett a folytatás?! Kaptam e-maileket pornográf tartalommal, mint mindenki más. Először undorodva a „szemétbe” dobtam. Egyre többször fordult elő, hogy nem tudtam azonnal „kidobni”... Kíváncsi voltam... Izgatott... Ilyen

újságot vagy videót sohasem vettem volna üzletben, de itt csendben, titokban... Csak egy kattintás, egy gyors, átgondolatlan mozdulat... Nagyon nehéz volt azt a másik mozdulatot megtenni, hogy lekapcsoljak erről. Egyre nehezebb. Néztem a képeket és a videókat, és levezettem a bennem levő feszültséget. Egyre többször és egyre nagyobb büntudattal. Megtehettem, a számítógép volt az egyetlen hálótársam!

Van, aki így gondolkodik: senkinek sem ártok ezzel. Én tudtam, ez nem így van. Ártok magamnak, mert magam körül forgok... A lelkiismeretfurdalás és az állandó visszaesések Istentől is egyre jobban eltávolítottak. Ártok a házasságunknak, mert elmélyül köztünk a szakadék, mert külön utat találtam problémánk megoldásához. Ritka együttléteink sokszor kudarcra végződtek, mert a büntudat miatt képtelen voltam...

Kívülről semmi nem látszott. Szép nagycsalád, kiterjedt társasági élet, gyümölcsöző apostoli munka – erre volt időnk, csak egymásra nem. Olyanok voltunk, mint a húsvéti tojás: kívül csillog, belül üres.

Egy nap lebuktam. Elfelejtettem az éjjel látogatott lapokat kitörölni, és nagyfiam észrevette, pont mikor a feleségem számára keresett valamit az interneten. A feleségem nyomozni kezdett, melyik gyerekünk nézhette... Mikor kettesben voltunk, bevallottam, hogy én. Mindent elmondtam: mit, mióta, miért...

A feleségem sírt. Úgy érezte, becsaptam, megcsaltam, hűtlen voltam... Igen, az voltam. Egy bűnös, virtuális kapcsolatban éltem... Úgy éreztem, így okozom a legkisebb bajt, a legkevesebb fájdalmat. Más nővel nem tettem volna meg...

A felismerés, a beismerés felszakította közöttünk a gátat. A feleségem most szembesült azzal, mi történt valójában közöttünk.

Mi legyen a megoldás? Semmit nem tudtunk, csak azt, hogy nagyon akarjuk, hogy legyen megoldás, és a megoldás az EGYÜTT. Tudtam, hogy nagy sebet okoztam, és ez nem gyógyul be egyik napról a másikra.

Mi ilyenekről korábban nem beszélgettünk. Azt hittük, tudjuk, mit érez a másik. Nem így volt. Én azt hittem, számára a nagyon kevés is sok... Ő azt hitte, a megváltozott alakja miatt nem vágyom az együttlétre, nem tartom vonzónak... Úgy érezte, nem tekintek rá nőként, ezért nem volt önbizalma kezdeményezni.

Mi legyen a megoldás? Semmit nem tudtunk, csak azt, hogy nagyon akarjuk, hogy legyen megoldás, és a megoldás az EGYÜTT. Tudtam, hogy nagy sebet okoztam, és ez nem gyógyul be egyik napról a másikra.

Ő is tudta, hogy néhány dolgot másként kellett volna csinálni, pl. a gyerekeket nem szoktatni be az ágyunkba, éjszaka nem szoptatni fél éves koruk után is... De hát a kicsit nem lehet egy csapásra leszoktatni a hosszú altatásról, a franciaágyban alvásról! Érdekes: most, hogy már mindketten akartuk, mégis le lehetett... Rövid idő alatt elfogadta, mert megérezte közös elszántságunkat.

Egészen lehetetlennek tűnt, mégis sikerült kiharcolnom, hogy alkalmanként kicsit később megyek munkába. Telefon ki, ajtó bezárva, házimunka jelgelve... Az iskolába indítás után van egy óránk kettesben, egy csodálatos, háborítatlan óránk...

Azóta megszűnt a kísértés a kattintással elérhető „műélvezetekre”, mert megkapom a valódit, amit szeretnék megőrizni mindörökre.

Mit jelent a „teljes önátadás”? Valami tartósat! Aki efféle tartós gesztust tesz, jól meggondolja, mit mond, mert nem tudja, szegény szíve holnap vagy holnapután nem egy másik irányba fog-e kilenyülni?

Isten profi teniszjátékos, aki az összes labdát – melyet bárki, bármilyen ügyetlenül ütött el – el tudja kapni és tervszerűen az örökévalóság óta látott cél felé képes irányítani.

(Kentenich atya)

Főzőcske

Akinek gyakran kell főznie, annak egyik nagy gondja, hogy mit készítsen, és mi legyen az előző napi kis maradékokkal.

Az alábbi étel **rakott... (ami van otthon)** nevet viseli nálunk.

A család méretétől függően 1 bögre rizst megfőzünk. A maradék húsfélét (leveshús, sült hús vagy felvágott) felaprítva rádobjuk a megdinsztelt vöröshagymára, ízlés szerint fűszerezzük (bors, paprika, szerecsendió, fokhagyma...). Kivajazott jénai tála rétegezzük a rizst, majd a szaftos húsfélét, végül valamilyen párolt zöldségfélét (leveszöldség, mirelit zöldség, karfiol, ami található otthon a kamrában vagy a fagyaszóban). Mindezt leöntjük egy kis mártással: rántást felengedünk egy kis tejjel, vagy tojással dúsított tejföllel és betoljuk az előmelegített sütőbe 10-15 percre. Tálalás előtt petrezselyemmel díszítjük.

Sütés gyorsan, egyszerűen és finoman

Sajtos rúd

Nagycsaládos mennyiség (két tepsire való)

70 dkg (rétes)lisztet, ½ kg margarint, 45 dkg sajtot (fele trappista-, fele karaván), 4 kávéskanál sóval és 2 dl tejföllel összegyúrok. Két cipőt formázok belőle. Érdemes a hűtőbe tenni egy éjszakára, de ha sürgős, akkor ettől el is tekinthetünk.

A tepsiben kinyújtom (nem kell a gyúródeszkával bajlódni) kb. 5 mm vastagra, derelyevágóval csíkokra felszabdalom szintén a tepsiben, majd egy egész tojással bekenem, és őrölt köménnyel megszórom.

180 fokok sütőben kb. 20 perc alatt megsül. Fenséges illatú, dobozban sokáig eláll. Utazáskor a kocsiban is kiváló eledel. Nem lehet elrontani, olyan egyszerű és finom!

KókusZRudacsKák (Anyukámtól örökölt recept.)

28 dkg lisztet, 20 dkg margarinnal, 15 dkg cukorral, ¼ cs. sütőporral, ½ citrom levével, 1 egész tojással, ½ vaníliás cukorral, 10-15 dkg kókuszreszelékkel és 1-2 kávéskanál kakaóval összegyúrunk. Ha nem áll össze, 1-2 evőkanál tejföllel kiegészíthetjük.

Ujjnyi vastag rudakat sodrunk, 8-10 cm darabokra vágjuk. Segítőkész gyermekeink fantáziájára is bízhatjuk a formát. Lisztezett tepsibe helyezzük. Forró sütőbe tesszük és 8-10 percig sütjük!

Kérdőív kamaszodó gyermekeinknek!

Nagy elégedetlenség-hullám árasztott el minket gyermekeink felől. Hogy ne borítson be minket ezeknek piszkos hordaléka, töprengtünk, mit tehetünk. Elegünk volt a célozgatásokból, pofavágásokból, pusmogásokból, szócsatákból. Viszont vágytunk a párbeszédre, hogy öntsünk tiszta vizet a pohárba.

Miután számtalan kérdőívet kellett mostanában kitöltenünk, hirtelen megvilágosodtam: miért ne próbálkozhatnánk mi is ezzel a módszerrel információt gyűjteni családjunkban.

Előrebocsátottuk, nem biztos, hogy minden kérésüket teljesítjük, de ígérjük, beszélünk mindegyikről. Mikor elolvasták, örömmel láttuk, hogy lázasan rohannak a szobájukba, és gyorsan kitöltötték. Olyan meglátásaik voltak, hogy csak kapkodtuk a fejünket: nekünk ez a gond eszünkbe se jutott, vagy nem tartottuk lényegesnek. Átgondoltuk a válaszainkat. Előbb férjemmel, majd velük beszélgettünk.

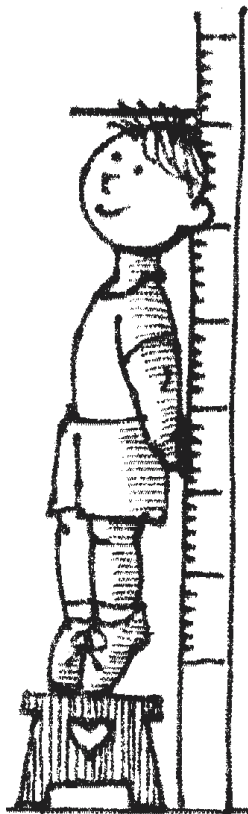
Arra kértük őket, ők is állítsanak össze számunkra egy hasonló kérdéssort. Reméljük, hamarosan elkészül! Már nagyon várjuk! Biztosan mi is meglepjük őket néhány gondolattal! Lehet, hogy mi is összeállítunk majd egy másikat, újabb kérdésekkel.

Ha valakinek megtetszik az ötlet, töltsse ki nyugodtan, vagy állítson össze egy jobbat és küldje el a szerkesztőségbe!

Kedves Gyermekeink!

Mivel országunk – és vele együtt családunk is – 2004-ben csatlakozott az Európai Unióhoz, ránk nézve is kötelezővé vált számos minőségi norma betartása. Hogy a magas szintű követelményeknek minél jobban megfelelhessen családunk és a Benneteket szolgáló szülők, egy kérdőívet állítottunk össze, hogy lássuk, hol kell tovább fejlődünk, mit kell fejlesztenünk.

Név nélkül kérjük kitölteni. A válaszok miatt senkinek nem lesz megrovasban része.

– Van-e olyan tárgy/eszköz/növény a lakásunkban/kertünkben, amely nem nyeri el tetszéseket?

.....

– Van-e olyan tárgy/eszköz/növény, amelyet a lakásunkba/kertünbe kellene még vásárolni. Mi az és miért?

.....

– Van-e valami, ami zavar anya/apa külsőjében, ami ciki?

.....

– Van-e valami, ami zavar anya/apa viselkedésében, ami gáz?

.....

– Min kellene változtatnia anyának a hozzád való viszonyában?

.....

– Min kellene változtatnia apának a hozzád való viszonyában?

.....

– Mi az, amire szükséged van még és miért?

.....

Köszönjük, hogy őszinte válaszaitokkal hozzájárultok családunk felvirágzásához:

Szerető (igyekvő) születek:

Népi gyógyászat meghűléses betegségeik esetén

Amikor egyre drágább a gyógyszer, egyre nehezebb a felíratása és a kellemtelen mellékhatásokkal is számolnunk kell, Isten patikájához is fordulhatunk segítségért. Nagy hagyománya van ennek a családjunkban.

Köhögéskor hagymateát főzünk. (Férjem erdélyi származású édesanyjától ered a recept.)

Receptje: Két nagy fej hagymát felteszünk főni egy 4-5 literes lábasba. Előtte megmossuk, de a héját nem szedjük le! 10 percig forraljuk. Mikor elkezd forni, egy körülbelül hasonló űrtartalmú edény aljára 2-3 cm vastagságban kristálycukrot öntünk. Ebből karamellizált cukrot készítünk. Mikor már barna, ráöntjük a forró hagymalevet. Nagyon vigyázzunk, mert a cukor eközben fröcskölhet! Lassan, szedőkanállal merjük, miközben kavargatni is kell. Ha már van 6-8 cm folyadék, bátrabban önthetjük a hagymalevet a karamellre. Ezt összerottyantjuk, és kész is.

Sokszor felmerül a kérdés, nem rossz-e az íze. Olyan, mint a karamellé! Nálunk az egész család szívesen issza. Nem kell megijedni, ha enyhe hasmenés követi, akkor pár napra le kell vele állni.

Egy hagymát csak egyszer használjunk!

Szintén **köhögéses, meghűléses** betegségeknél alkalmazzuk a **reteklét**.

Receptje: A fekete retek – legyen nagyobb egy pohárnál vagy bögrénél – közepét tölcérszerűen kivájjuk, a gyökér alja felé szűkülve, alul csak egy kicsi lukacska legyen!

A kilyukasztott retekbe kristálycukrot töltünk és körülbelül fél napig rá tesszük a bögrére-pohárra. Alul kicsöpög a reteklé, ami nagyon édes. Ezt kell

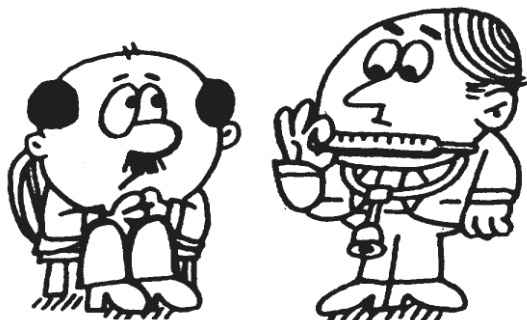
meginni. Rendkívüli jó az immunerősítő hatása is. A cukor miatt érzékeny gyomrúaknak okozhat hasmenést.

Egy napnál tovább ne csöптөгтessünk egy retket, utána új retekre van szükség!

Lábfürdő:

A leghatékonyabb kezdő megfázás idején. A mosdótálba annyira meleg vizet teszünk, hogy a lábunk jól elbírja. Mellé fazékban forró vizet helyezünk el, merítővel. Lábunkat betesszük a meleg vízbe. Miután hozzá szokott a me-

leg vízhez, töltünk a mosdótálba forró vizet, annyit, amennyit elbír a lábunk. Ezt ismételjük, amíg jólesik. Ezzel megelőzhetjük a megfázást.

Szociopszichoszomatikus gyógymód:

A testünk megbetegedését befolyásolja a lelki jó- vagy rossz létünk, ami pedig nagyban függ a közösségektől, melyekben élünk (család, óvoda, iskola, munkahely...). Sokat, nagyon sokat teszünk az egészségünkért, ha rendben tartjuk a fejünket, szívünket és akaratomkat (az igazsághoz, pozitív érzelmekhez, a jóhoz, szeretethez való viszonyunkat), a közösségben pedig képesek vagyunk minél görcsmentesebben, nagylelkű szeretettel lenni.

Akinek van a témában jó tapasztalata, kérjük, írja meg, és közzétesszük!

Nincs boruk

Kedves Testvérek! Nagyon kérjük, imádkozzatok teljes bedobással közös szándékainkra! Ne féljünk kicsit nagyobb erőfeszítést tenni, kicsit több áldozatot hozni, kicsit jobban belevetni magunkat Isten tenyerébe! Egyedül az ima, a bőjt, az áldozatvállalás és önmagunk odaajándékozása az egyetlen, ami megmentheti az emberiséget, az országunkat, a családokat! A Szűzanya pedig anyai szeretetével mellettünk áll, hogy mindez ne fájjon olyan nagyon. Kérjük hát Őt, hogy kéréseink vizét vigye Isten elé, s legyen belőle bor.

Könyörgünk:

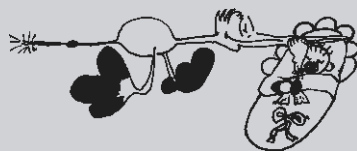
- ❖ Schönstatt Mozgalmunkért
- ❖ Családakadémiánkért
- ❖ épülő központunkért
- ❖ szövetségi évfolyamokért
- ❖ betegséggel küzdő családjainkért:
 - Csányi Ágiért
 - Antal Editkéért
 - Oszoli Zsófi szemevilágáért
- ❖ súlyos balesetet szenvedett 9 éves Kelecsényi Anna teljes felgyógyulásáért
- ❖ útjukat, hitüket kereső gyermekeinkért
- ❖ a magyar fiatalságért
- ❖ hazánkért, magyar népünkért

Van boruk

vagyis nagyon köszönjük Istennek és a Szűzanyának:

- ❖ a II. szövetségi évfolyam első szentelését
- ❖ az I. szövetségi évfolyam örök-szentelését
- ❖ az újonnan induló CSAK évfolyamot
- ❖ a mindennapi kisebb, nagyobb csodákat
- ❖ hogy Kelecsényi Anna a súlyos balesetből hihetetlenül gyorsan gyógyul, és a nehéz helyzet hor-do-zását lelki kegyelmek kísérik.

Gólyahír

Megérkezett kicsi csöppünk, Ilka. Negyedik gyermekünk márc. 18-án látta meg a napvilágot.

Mester család

Szívből gratulálunk és kérjük a Jóisten áldását az egész családra.

Óriási apróságok (gyerekszáj)

A négyéves Csenge fantázia-sze-repjátékában ő most szegény árva.

– Házam sincs, ételem sincs.
Még foglalmam sincs.

Nyarylunk. Csenge már másod-szor forrázza le a kezét a kézmosó-ban.

– Miért mindig a melegvizes csapat nyitod ki? Mondtam, hogy a hideget nyisd meg! – korholom.

– De anya, nem érted, hogy nekem a piros a kedvenc színem? Azért nyitom meg mindig ezt a csa-pot. – válaszolja önérzetesen.

Keresztutat végzünk otthon. Sa-ját szavaimmal mesélem a gyere-keknek a stációk eseményeit. Csen-ge egyre jobban izgul, aggódik.

– Akkor Jézus testét golycsok-ba tekerték, és betették egy barlang-ba.

– És akkor jött a medve?– kér-dezi rémülten Csenge.

A hároméves Ádám szénsavas ásványvizet kér.

– Úgy, mint apa, szűrös vizet iszom, és szűrös lesz az arcom.

Egy hétköznapi este vacsorázik a nagy család:

– Ünnepejlünk már valakit!
Pédájul engem! – javasolja a 3 éves Ádám!

A csupa szív

– Neked már van feleség-jelöl-ted? – kérdezi 20 éves nagybátyját a 4 éves Kata.

– Még nincs. – jön a válasz.

– Ne búsulj, majd akkor leszek én a feleséged! – vigasztalja Kata.

– Azt nem lehet! – oktatja ki Ka-tát a 7 éves bátyja.

– Jól van na, egy kicsit a te fe-leséged is leszek. – nyugtatja meg bátyját Kata.

Matematika házi feladatba be-melegedve ecsetelte Magdi a ked-venc témaköreit:

– Az én kedvencem a geomet-ria és a „tengertükrözés”.

Óbudavári hírek

2006. december 27–31-ig **jelmondat kibontó napokat** tartottunk, hogy az előadók számára összeálljon az egységes, gazdag alapanyag a nyári előadásaihoz.

2007. január 20-án a régióvezetők és az egyesület vezetőinek részvételével **gyakorlati zsinat** került megrendezésre, melyen elsősorban a családnapiak lebonyolításával kapcsolatos kérdéseket tárgyalták meg. Döntés született arról, hogy a családok nehéz anyagi helyzetére való tekintettel **idén nem emelkednek a családnapiak részvételi költségei**. A szervezés, a negyedik és többedik gyermek, az előadások, a gyerekfoglalkoztatás, az önkéntes munkások költségeit igyekszünk a változatlan összegből kigazdálkodni.

A **családnapokra** a többszori résztvevőknek már csak a július 8-i vagy a 15-i héten, az első résztvevőknek az augusztus 26-tól szeptember 1-ig tartó héten tudunk helyet biztosítani. A többi hét betelt. Házigazda és előadó házaspárok (egy-egy kivételtől eltekintve) már minden hétre vállalkoztak. Köszönjük nekik előre is áldozatos munkájukat.

A **központ épületébe beépítették a nyílászárókat**, a belső munkálatok következnek.

Adományként **csocsóasztalt kaptunk**, nagy sikere lesz a gyermekek körében.

Ketten részt veszünk a Maholnap Alapítvány **Az egyház közeli civil szervezetek fenntartható fejlődését elősegítő projektjében**. A projekt egy komoly képzés segítségével képessé szeretné tenni a résztvevőket az uniós pályázati lehetőségek kihasználására. Segít felismerni a szervezetek sajátosságait, előnyeit, nehézségeit. Tudatosítja, miben kell változtatni, hogy képesek legyünk hosszú távon ellátni feladataikat: fenntartani az Óbudavári Családképző Központot. Megismertünk más civil szervezeteket, és örömmel töltött el minket, hogy az egyesületünk nagyon jó cél érdekében, hatékonyan és fejlődőképesen dolgozik, és érezzük az egyesületet feladata ellátásában erőn felül támogató családok elkötelezettségét.

A Családok a Családért Egyesület számára **1%-ot felajánlani kívánók** figyelmét szeretnénk felhívni, hogy a felajánlás csak akkor érvényes, ha a lezárt borítékra ráírják a felajánló nevét, címét, adószámát, és a ragasztáson átmenően aláírják.

Február 3-án a második szövetségi évfolyam szentelésére, 10-én az első szövetségi évfolyam örökszentelésére került sor a kápolnában.

Az első szövetségi évfolyam örökszentelése

12 évi előkészület után az évfolyam házaspárjai elfogódottan, de bizalommal a Szűzanya szolgálatára ajánlották fel az életüket.

„Érted és szentélyedért mindent, szívesen!” – mondták a Szűzanyának, bízva abban, hogy Ő pedig közbenjáró hatalmával belsőleg átalakítja és elvezeti őket a korszerű életszentséghez.

Tilmann atyának hálából egy tiszafát ültettek el a központ területén, melynek gyökérldáját az otthonról hozott áldozataik hamujával gazdagították, remélve, hogy ezzel (jelképesen) „*családmozgalmunk fájának tápláló és megtartó gyökérzetévé*” válhatnak. „*Add, hogy ez a fa új rügyeket, hajtásokat majd bőséges termést hozzon!*” (Az idézetek az évfolyam és szentelési imájából vannak.)

Úgy legyen!

A második szövetségi évfolyam – Csodálatos Anyánk kezei – szentelése

Bizsergető érzés fogja el szívünket, mikor visszagondolunk a februári szövetségi szentelésünkre. Ünnepegyesség, bensőségesség jellemezte az ünnepünket. Olyasfélét éltünk át, mint házasságunk megkötésekor. Hosszú ideje készültünk, vártunk erre az alkalomra (6 éven keresztül), míg eljött az idő: célba értünk! Célba értünk? Nem, csak állomáshoz érkezünk, ahonnan nagyobb tudatossággal, komolyabban, közösségben indulunk tovább.

Az élményt közösen éltük át. A szövetségi könyvünket lapozgatva melegség tölti el a szívünket.

Minden házaspár ima és közös éneklés közben felolvasztotta a gyertyáját, amely mellett a szentelést megelőző időben imádkozott, és egy nagy öntőfor-

mába öntötte. Az így kapott közös áldozatainkat, imáinkat, egységünket jelképező nagy gyertyát a kápolnában a Szűzanyának ajándékoztuk.

A gyertyaolvasztás, a közös gyertyaöntés során megilletődve néztük olvadó viaszunkat. *Olvassz fel minket is, alakíts minket is. Alaktalanná kell olvadnunk, hogy egységbe öntődjünk. Azt tehetsz velünk, amit akarsz, Tiéd vagyunk Urunk, Istenünk.* Ezt aláírásunkkal is megerősítettük, közben zengett az ének.

Nem tudom, hogy mi lesz, de érzem a Te jelenlétedet és nem vagyok egyedül.

Szentelés: *Té vagy az erő, én a gyengeség, és Te számítasz rám, így, ahogyan vagyok. Mindenem a Tiéd. Kérlek, adj kegyelmet ezen az úton közösen járni!*

Küldetésünk van, sokan várnak ránk. Szentlelkeddel irányíts minket, hogy Háromszor Csodálatos Anyánk alkalmas kezei lehessünk!

Gertraud-Maria nővér a szövetségi évfolyamok szenteléséről

Néhány évvel ezelőtt láttam egy szép fehér Mária-szoborról készült képet. Sajnos a szobor mindkét keze hiányzott, valamilyen okból letörték. Ez állt alatta: Nincsenek kezeim – csak a Tied.

A második magyar szövetségi évfolyam a szeretetszövetségben a Szűzanyának szentelte magát, az első évfolyam örökre elmélyítette a szeretetszövetséget. Külső jelként minden házaspár egy érmet kapott, ami a Háromszor Csodálatos Anyát ábrázolta a gyermek Jézussal. Az első évfolyam házaspárjai kezeikkel az évfolyamgyertyát, a második évfolyam házaspárjai pedig az évfolyamszimbólumon levő keresztet fogták át. Ez volt számomra a legmélyebb pillanat. A házaspárok magyarországi küldetésükhöz mindkét kezüket és ezzel együtt a szívüket a Szűzanya rendelkezésére bocsátották. „Nincsenek kezeim, csak a tieid.”

Az első keresztények, ha a feladatukról, a közösségükről kérdezték őket, „új útról” beszéltek. Tudatában voltak annak, hogy Jézus új útra hívta őket. Az a benyomásom, hogy Jézus Anyja a Fiával és a Fiáért embereket, családokat gyűjt össze a Schönstatti szentélyben erre az új útra. Nyilvánvalóan nagy tervei vannak Magyarországon. Ehhez kiválasztotta az eszközeit – és jó ízlése van.

„Csendben érik a nagyság.” Kentenich atyának ez a mondata jutott az eszembe, amikor az első és második családszövetségi évfolyam szentelésére gondoltam vissza. Mindkettő csendes pillanat volt, amelyet a nyilvánosság nem vett észre. Ez a pillanat olyan, mint a mag, amelyet a földbe vetnek, hogy gyümölcsöt hozzon, harmincszorost, hatvanszorost vagy százszorost. Nagyon hálás vagyok, hogy ezeket a pillanatokat átélhettem.

Évközben Óbudaváron

szüleim már első gyermekünk születése után lehetővé tették, hogy évente egy alkalommal kettesben elmehessünk valahova, és így teljesen kiszakadhassunk a mindennapok körforgásából.

Egyéb elfoglaltságok és az életállapotunk (pl. gyerek-születés, szoptatás) miatt nem minden évben tudtunk élni a felkínált lehetőséggel, de amikor sikerült elmennünk, éreztük a feltöltődés hatását. Gyerekeink élvezték a változatosságot, mi pedig „újra fiatalnak éreztük magunkat”.

Volt, hogy csak néhány napot (pl. egy hosszú hétvégét) töltöttünk kettesben, de – főleg az első években – volt olyan is, hogy egy hétre el tudtunk utazni.

A Nagymama, aki tavaly megözvegyült, idén tavasszal is jelezte, hogy négy gyermekünket elvállalja.

Sokat gondolkodtunk, hova utazzunk el idén a kettesben eltöltendő pünkösti hétvégére. Eszünkbe jutott: mi lenne, ha megkérdeznénk Zsuzsát, hogy Óbudavár „fogad-e” magunkfajta vendégeket. Zsuzsa igenlő válasza mellé gyakorlatias kérdéseket kaptunk: mikor mennénk, hányszori étkezést kérünk stb.

A hétvége minden pillanata csodálatos volt. Élveztük a kedves fogadtatást, a csendet, a kápolna légkörét, a kirándulásokat. Ilyenkor Óbudavár is teljesen más, mint más rendezvényeken. Nem csak a kikapcsolódni vágyókat várják itt szeretettel, hanem azokat is, akik szívesen segítenének – a legapróbb munkát is örömmel fogadják. Mi is gyomláltunk-kapáltunk egy kicsit a kápolna közelében. Csepp a tengerben..., de számítanak az effajta cseppek is.

Hazafelé már azt terveztük, hogy melyik hosszú hétvégén mehetnénk gyerekeinkkel együtt Óbudavárra...

Mindenkinek ajánljuk ezt a lehetőséget, akár kettesben, akár a teljes családdal!

Óbudavári tartózkodás:

felnőtt szállás	1600 Ft/fő/éj
gyermek szállás	800 Ft/fő/éj
teljes ellátás felnőtt	1600 Ft/fő/nap
gyermek	1200 Ft/fő/nap
félpanzió felnőtt	1200 Ft/fő/nap
gyermek	900 Ft/fő/nap
reggeli felnőtt	400 Ft/fő/nap
gyermek	300 Ft/fő/nap

Köszönet a KÖZPONT-ért!

Köszönjük a családok imáit és áldozatait, melyekkel építik a központot!

Köszönjük a kétkezi munkát, az idővel való hozzájárulást, és azt is, hogy közben esetleg a családnak a háztársat nélkülözni kellett.

Akikről tudunk:

Alföldi hp., Csermák hp., Dabóczi Tamás, Gál hp., Gódány hp., Guld hp. (Szekszárdról), Heiszer hp., Horváth hp. (Sümegről), Horváth hp. (Tihanyból), Jagicza hp., Kalicz hp., Kaposi hp., Kondorosy hp., Kuslits hp., Kuslits Levente, Kóta hp., Locsmándi Dániel, Lőw hp., Makó hp., Mészáros hp., Monostori hp., Németh hp. (Harkáról), Oroszi család, Ozsvári Imri, Palásthy Imre, Papp hp. (Sopronból), Pfitzner hp., Rábai hp., Radnai hp., Ramocsai hp. (Piliscsabáról), Rábel hp., Sallai hp., Stéger hp., Schumicky hp., Szalánczi hp., Szelestei hp. (Cserszegről), Ther hp., Ther András, Ther Balázs, Ther Tamás, Varga Kata, Vértesaljai hp., Vissi hp., Wangler hp.

Köszönjük a családok és cégek adományait (2005. május 1-től kezdődően)!

Akikről tudunk (a befizetők neve alapján):

Abai Tibor, Adler Meinrad (Németország), Adorans Bt. Török Péter dr., Alföldi Zoltán dr., Bagdy György dr., Beller Tilmann atya, Berger Wülfgang (Ausztria), Berger Erich (Ausztria), Borbély Szilárd dr., Borlay Endre, Czett Ferenc, Com-System Műsz.Ker. Bt., Csabai Gábor, Családakadémia 5. évf., Családakadémia 6. évf., Csermák Kálmán dr., Dabóczi Tamás, Deményi József, Deák Péter, Dormán György dr., Endrédy Gábor, Endrédy István dr., Fehér Zoltán, Fellhofer Herbert (Ausztria), Fleischer Zoltán, Folly Pál, Forgács hp., Gál László, Gamper Mária, Gódány Róbert, Gömöry Csilla dr., Guld József, Gyulai Hajnal, Hajdú Tibor, Hambuchné Köhalmi Anikó, Heiszerné Molnár Erika, Herbert Tamás dr., Hobbla-Hungary Kft., Hodován Péter, Horváth Attila (Cserszeg), Horváth Gábor, Horváthné Hambuch Éva, Interelektronik Kft., Iváncsics Piroska, Jagicza Attila, Kaposi Lászlóné, Kalicz Péter, Kettek Bt., Kis Gergely, Kiss Árpád, Klikler Gábor, Koncsik Sándor, Kondorosy Előd, Kostyál hp., Kovács Tibor dr., Körmendi István, Krámlai Péter, Kuslits Károly, L Studio Kft., Locsmándi Gábor, Lőw Péter dr., Magyarokúti József, Makó András dr., Megyimórecz István, Mester Center 2000 Kft., Mészáros Zoltánné, Monostori Péter, Németh Zoltán (Harka), Oláh István, Oltárczy Lajos, Oroszi

Ferenc, Osváth András, Oszoli Dénes, Palásthy Imre, Palásthyiné Szőnyeg Beáta, Papp Sándorné, Pelle Tamás György, Perei Gábor, Papp Géza (Sopron), Papp Ármin, Papp Sándor, Peszleg József, Petrekovich-P Bt., Pezitero Kft. Zajkás Péter, Pfitzner Tibor, Pór András, Rábai Szilárd, Radnai István, Ramocsai Pál, Rammersdorfer Franz dr. (Ausztria), Ramocsai Balázs, Reményi László, Sallai Tamás dr., Sabjanics Károly, Schumicky András, Stagl László, Szelestei Péter, Szelestei Tamás dr., Stéger Timót, Ther Antal, Therra Tervező és Kivitelező Kft., Tiffán Ernő, Treff Kft., Tóth László (Pécs), Tóth Zoltán, Ugronné Gerei Ágnes, Varga Gábor (Abaújszántó), Varga József dr., Varga Károly, Várnagy Péter dr., Vásárhelyi Dániel (Veszprém), Velis József, Vissi András, Vissi Géza, Víz-Tech. Bt. Vértesaljai János, Vértesi László, Vörös Jánosné, Wangler Ottó, Weipert Vilmos, Zoltán Győző, Zsidó Zoltánné.

Mennyei Atyánk – aki a rejtekben is lát – megfizet mindenkinek (azoknak is, akikről nem tudunk) érdemei szerint, mert nagy tervéhez járul hozzá és maradandót alkot!

Deo Gratias!

Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítvány Kuratóriuma
2007. január

December másodikán Székesfehérváron hét házaspár vette át diplomáját Küldetésünnepeünkön, akik két és fél éves munkát zártak le a CSAK 5. csoportban...

A CSAK 5. végzős családjai szárnyakat kaptak: egyházmegyei feladatot, HÁLÓ csoportokkal való együttműködést, régiótálálkozáson előadást, könyvszerkesztést, előadások tartását, lektorálást, új családtréner-csoport vezetését vállalták az utóbbi időben...

A CSAK 6. csoportot január elején meglátogatta Pápai Lajos püspök atya. A gyerekeket ki-ki igyekezett csendre inteni, bájos volt, ahogy egyikük a

szája elé tett ujjacskájával körbejárt, hogy figyelmeztessen mindenkit. A püspök atya a felnőtteknek alapos és mély tanítást tartott a kánai menyegző történetéről.

A püspök atya talán sokak számára ismeretlen arcát mutatta meg: most nem „protokollrendezvényen” volt vagy iskolalátogatáson. Nagyon melegszívű és közvetlen, tovább nyitott felénk, szívet melengető ezt látni, érezni. Pedig szóba került az egyházi intézmények nem éppen rózsás helyzete is.

Szép volt püspök atya érdeklődése irántunk, majd ő is mesélt magáról, a gondjairól... Kiderült, hogy az egyházmegyében nem működik családpassztorációs bizottság, így minden segítség elkél... Örömmel veszi családjaink segítségét: „ott, ahol még nincs semmi, indítsunk be valamit, s ahol van, ott segítségünk jobbá tenni”.

Beszélt arról is, hogy az idei esztendő különösen jó alkalom a családok és az egyház számára az építkezéshez, hiszen Szent Erzsébet évében vagyunk: az ő példája erőt és hitet adhat mindannyiunknak...

Szép volt így együtt lennünk, megéltük az összetartozás örömét, kölcsönösen fontosak vagyunk egymás számára. Szívünkben cseng püspök atya szava:

„Régen, akik lelki táplálékra vágytak, azok a kolostorok köré gyűltek, ma pedig a családok köré... Ma a családokban lehet leginkább töltekezni szeretettel.”

A CSAK 6. csoport Ménfőcsanakon a retorika-év végén tart, ősszel mutatják be elkészült előadásait és a jegyesoktatásban nyújtanak majd segítséget...

Sopronban és Pécsen sok érdeklődő részvételével folytatódnak havonta egyszer a Kentenich-pedagógia előadások...

Bíró László püspök atya, az MKPK családreferens püspöke találkozóra hívta a családok lelki gondozásában tevékenykedő papokat október 10. és 12. között Dobogókőre. A találkozóra két soproni család és Horváth László atya kapott meghívást, akik az ország minden részéből érkező atyák előtt a schönstatti lelkiséget mutatták be...

Jelenits István, Blanckenstein Miklós, Fogassy Judit, Kopp Mária és Strabszky Árpád a hit családban történő továbbadásának kérdését érintették előadásukban; a családot olyan erőforrásként mutatták be, ahol a személyiség kiteljesedhet és értékké válhat.

Varga Kata és Jóska szemszögéből:

Kicsit szorongva utaztunk Dobogókőre október 10-én, hogy a közös vacsora után a rendelkezésünkre álló másfél órában bemutassuk László atyával a családgyeházat. Az atyák egész nap neves előadókat hallhattak e témában, mi újat mondhatunk mi nekik?

A gyakorlatról szerettünk volna beszélni. A 11 éve Sopronban élő Schönstatt közösség életéből képeket vittünk, melyeket egy projektor segítségével kivetítettünk: ez volt a „vázlata” mondandónknak. Egymásnak adva a szót sok-sok példát mondtunk családjaink életéből. A ránk figyelő számos szempárból látuk, hogy sokszor eleven pontra tapintottunk.

Próbáltuk éreztetni, hogy egy pap ne egyházközségben gondolkozzon, hanem azt vegye számba, hány családja van. Sokan érdekes gondolatnak tartották, hogy egy pap is sokat tehet a házaspárok közti egység megerősítéséért. Ahhoz, hogy erős családok legyenek az egyházban, a házaspárok kapcsolatát kell erősíteni.

Az este igazi fórummá alakult át fél óra bevezető után. Kérdések sokasága következett. Nem az elméletről, hanem hogy mit lehetne tenni, hogy fogjanak hozzá. Egyre lelkesebbek lettek az ország minden pontjáról érkezett lelkipásztorok, pedig semmi különöset nem mondtunk, „csak” sok Schönstattos megfigyelést. (Pl. ha egy pap a hűségről beszél a házasoknak, ő sem „monitoroz-

hat” – hiszen a tv hűtlenné tesz –, mert a pap is hűtlenné válhat hivatásában.) Biztattuk a zárkózottabb, csüggedtebb atyákat, hogy ne azon keseregenek, hogy nincsenek fiatalok a templomban, hanem menjenek el egy vagy kettő családot meglátogatni, és próbálják meg érzékelni, mi foglalkoztatja most a családjaikat.

Február 3-án a hat vezetőségi házaspár megbeszélést tartott Budaörsön, ahol a közgyűlést készítettük elő...

Március 24-én Kecskemétre, a *Nők a Nemzet Jövőjéért Egyesület* rendezvényére kaptunk felkérést, ahol előadónk mintegy 150 asszony előtt szóltak...

Március 25-én Budaörsön volt Közgyűlésünk, ahol Bíró László püspök atyával ünnepeltük a szentmisét.

Budafokon Családakadémiánk egy tagja asszonykör szervezését kezdte meg.

Szeptember 15-én indul a CSAK 7. csoport nyolc család részvételével a székesfehérvári és az esztergom-budapesti egyházmegyéből...

Előadónk az utóbbi hetekben többek közt Újpetrén, Pécsen, Óbudán, Budakalászon, Győrben, Sopronban, Ménfőcsanakon, Budapesten több helyen, Keszthelyen adtak elő.

A közeljövőben Miskolcra, Kecskemétre, Szentendrre, Kaposvárra, Sopronba, Ménfőcsanakra, Mányba, Győrbe kaptunk meghívást.

Márciusban megjelenik a 2004. és 2005. évi női lelkinap anyagából összeállított füzet. Megrendelhető Palásthy Imrénél (20/989-2759).

Jegyesoktatás schönstatti módon Bécsben

agyományosan létezik csaknem mindenütt Ausztriában kb. fél-egynapos kötelező egyházi jegyesoktatás. Az egyházmegyéknek egyre több gondot okozott, hogy ehhez előadókat találjanak. A jegyespárok általában haszon és érdeklődés nélkül „letudják” ezt az előírt kötelezettséget. Léteznek ugyan tehetséggel megáldott előadók, akik képesek arra, hogy az egyház tanítása és a házasság szentsége iránt érdeklődést keltsenek a házasulandókban, de nem ez jellemzi a többséget. Ebből jött létre aztán a sürgetés, hogy ezen változtatni kellene. Ez nem mehet így tovább.

A Püspökkari Konferencia létrehozott egy munkacsoportot, hogy tanulmányozza a házasságra való felkészítést. 2004 végén a Püspökkari Konferencia, ill. a családokért felelős püspök szervezésében létrejött egy tanácskozás Salzburgban. Jelen voltak az egyházmegyék családpassztorációjában és a jegyesoktatásban tevékenykedő előadók.

Én is bemutattam ott a mi jegyesoktatásunkat, és érdekes volt elhelyezni és látni jegyesoktatásunkat a lehetőségek palettáján. Két szélsőség között mozgunk.

Az egyik szélsőséges modell kizárólag csak a jegyespár saját folyamataira épít, ezt tartja szem előtt, és ezért tulajdonképpen alig több mint egy beszélgetés-tréning. Mintául szolgál ehhez az ún. *EPL-modell* (*Ein Partnerschaftliches Lernprogramm; Párkapcsolati Tanuló Program*), melyet két müncheni pszichológus dolgozott ki. Ez Ausztriában is széles körben ismert, és a családpassztorációban sokan támogatják. A jegyesoktatásnak e formájában minden „input” (ismeret- és élményközvetítés) nélkül csaknem kizárólag a beszélgetésen, a találkozáson, egymás megismerésén van a hangsúly.

A másik szélsőséget a salzburgi jegyesoktatás képviseli, ahol azt hangsúlyozzák, hogy a jegyeseknek tanulmányozniuk kell a *Familiaris Consortio* és a *Humanae Vitae* pápai enciklikákat és meg kell nekik mondani, hogy mi a helyes.

Mindkét szélsőség kölcsönösen egymás szemére veti a hibákat, hiányosságokat. Az *EPL*-t azért hibáztatják, hogy nem hirdeti a katolikus tanítást és nem vezeti be a párokat a házasság szentségébe. Az *EPL* és más hasonló irányzatok pedig a salzburgiak szemére vetik, hogy nem veszik komolyan a jegyespárok helyzetét, nem szállnak le hozzájuk a valós konkrét állapotukba és nem innen kiindulva tanítják őket.

Úgy tűnik, hogy mindenki elfogadta, hogy nem helyes a dogmatikus „vagy-vagy” kérdésfeltevés és sarkítás: vagy hirdetjük az egyházi tanítást, vagy komolyan vesszük a párokat és a párkapcsolat folyamatát.

Schönstatti jegyesoktatás

Ezt a jegyesoktatási rendszert egy családszövetségi házaspár építette fel.

A salzburgi fórumon bemutattam az általunk bevezetett és évek óta gyakorolt módszerünket, mely 6 héten át heti egy esté-ből áll. Az egyes alkalmakkor mindig van egy előadás és utána háromnegyed-egy óra beszélgetés. Beszélgetés, de nem vitatkozás. Nem arról van szó, hogy az előadónak igaza van-e – erről is lehet beszélni –, hanem arról, hogy mit csinálunk? Hogy képzeljük el a házasságunkat? Megmondom a pároknak az elején, hogy ne gondolják, hogy én vagy mi fogjuk előkészíteni őket a házasságra. Ezt nekik maguknak kell megtenniük. Mi csak segítséget nyújtunk ehhez.

Minden este egy kis elmélkedéssel kezdődik. Ezt követi az előadás, majd a házaspárok kettesben beszélgetnek a hallottakról. Ezután nagy körben folytatódik a beszélgetés. Itt lehet a kérdéseket tisztázni. A végén a párok indítást kapnak még egy otthoni megbeszélésre. Eszerint a párok a jegyesoktatás végére a kettesben történő megbeszélést összesen $6+5=11$ alkalommal gyakorolják.

Dr. Thurmeier, az *EPL* egyik alapítója is meghallgatta a beszámolómat. Nagy hatással volt rá az ötlet, hogy a párokkal gyakoroltatni lehet a beszélgetést egymással, egymásról. A végén megszólított és kifejezte elismerését a schönstatti útról.

A jegyesoktatásunk megtapasztalt hatásaiból:

Nem kell a párokat „rábeszélni, kötelezni”, hogy mind a hat estén részt vegyenek. Már az első este eltűnnek a fenntartások és maguk a párok akarják a folytatást.

Bécsben nincs szükségünk „reklámra”. Maguk a résztvevők ajánlják a jegyesoktatást barátaiknak, ismerőseiknek. 10 jegyespár vett részt a február-márciusi turnuson; 10 pár az áprilisban kezdődön és már van 6 jelentkezőnk a következőre is.

Az első estét a kápolnánkban zártuk. Csak egy jegyespár hallott valamit Schönstattról. A többiek csak annyit tudtak, hogy „*ott van a legjobb jegyesoktatás*”. Ezért jöttek ide.

Az előadások témái:

1. *este*: Beszélgetés és konfliktusok
2. *este*: Férfi és női sajátosságok mélyebb megismerése és kölcsönös elfogadása
3. *este*: Szexualitás és fogamzásszabályozás
4. *este*: A házasság szentsége; élet Istennel, imádság, szokások, megbocsátás
5. *este*: Külső körülmények hatása az igazi újrakezdésre; kapcsolat a szülőkkel, generációs probléma; a pénzzel, idővel való bánás; apostolkodás; pillantás a családdá válás felé: ha gyermek születik, mi fog megváltozni
6. *este*: Az esküvő

(A jegyesoktatásunkról további részletek találhatóak: www.traut-euch.at honlapon.)

észíttünk egy szórólapot is, mely ott van minden plébánián az induló kurzusok idejével, helyével és a kapcsolattartó személy elérhetőségével.

Nagy könnyebbség, hogy sok kiképzett előadó házaspárunk van a Családakadémiától. Ők tartják az előadásokat, minden este más-más házaspár. Minden kurzust végigkísér egy házigazda-házaspár, ők is ott vannak minden este.

Ez a jegyesoktatás olyan eszköz, amellyel erőteljesen részt veszünk az egyházmegyéik életében. Meghívtak már a papokhoz és a papi szemináriumba is, hogy beszéljek a házasságra való felkészítésünkről. A jegyesoktatás által jön a legtöbb fiatal pár a családmozgalmunkhoz. Ezek a fiatalok tudják, hova forduljanak, ha gondjaik vannak.

Pater Werner M. Kuller

Magyarországon ki vállalná fel szívesen ennek a beindítását???

Fiatalok Oázisa!

Fiúprogramok 2007-ben

Magyar
Schönstatti
Fiúmozgalom

Állótáborok:

Idén a táborok négy turnusa két helyszínen fog zajlani két-két turnussal, párhuzamos időben. A kisebbek továbbra is maradnak a Bakonyban, míg a nagyobbakkal Nagykanizsa mellett, a Zalai-dombság területén egy új táborhelyen üjtük fel sátrainkat. Ezzel a változtatással kiszakadhatunk az egyre szűkebbnek tűnő Bakonyból és új helyeket fedezhetünk fel.

Nehézséget fog jelenteni ugyanakkor a táborhelyek különbözősége azok számára, akik a kisebb fiúkat az egyik, a nagyobbakat a másik táborba szeretnék vinni. Reméljük, hogy ez a nehézség kellő odafigyeléssel és egymás segítségével megoldható.

A táborok időpontjai:

	Július 7–14.	Július 15–21.
Nagybakónak – Árpád-forrás	Öregek (7.–9. oszt.)	Ifjak (5.–7. oszt.)
Bakony	Csikók (3.–5. oszt.)	Bocsok (1.–3. oszt.)

A tábori jelentkezésekről email útján és postai úton igyekszünk mindenkit tájékoztatni.

Döglesztő – vándortábor:

A tavalyi nagysikerű rettyezési túránk után idén ismét hazai tájakat szeretnénk meglátogatni. Az országot bejáró kéktúra útvonalának egy szakaszán fogjuk végigcipelni hátizsákjainkat.

A tábor időpontja: **augusztus 4–12.**

Amennyiben a fentiekkel kapcsolatban kérdésed merülne fel, fordulj hozzánk bizalommal:

Bartal Gergő bartalgergo@gmail.com

Billes Viktor billesviktor@gmail.com

Gábor Dániel inaddani@gmail.com

Gábor Miklós gabor.miklos@aesz.hu

Ther Tamás thertom@gmail.com

Lányprogramok 2007-ben

Lánytáborok:

július 29–augusztus 4.: 1.–3. osztályt végzettek

jelentkezés: Schumicky Ildi 06-23/344-231, ill. 06-20/343-10-66, lehetőleg hétköznap a délelőtti órákban, határidő: ápr. 30.

július 22–28.: 4.–7. osztályt végzettek

jelentkezés: Virágh Orsi: veoa@freemail.hu

július 2–8.: Óbudavár 13–17 évesek

jelentkezés: Varga Orsi: vorsi14@gmail.com 06-20/771-93-24

július 9–15.: Óbudavár 17 éven felüliek

jelentkezés: Varga Orsi: vorsi14@gmail.com 06-20/771-93-24

Megkoronázzuk a Szűzanyát

íért koronázunk? Koronázásunk fő célja, hogy megerősítsük Szent István király felajánlását. A jelenlegi helyzetben mi is felajánljuk hazánkat, mert mi egyedül túl kicsik és tehetetlenek vagyunk ahhoz, hogy megoldjuk országunk nehézségeit. A Szűzanyával együtt azonban bármi lehetséges – csak forduljunk hozzá bizalommal!

A koronázás lényege tulajdonképpen a szeretetszövetség elmélyítése, és egyben egy újabb döntés a Szűzanya mellett. A mai időben nem sok szó esik a Szűzanyáról, legfőképp nem az Ő királyságáról, az Ő közbenjáró hatalmáról. A koronához olyan királyság tartozik, ami egészen más, mint egy földi hatalom. Ezért is fontos számunkra a korona.

Krisztus királysága belső irányítás, élettovábbítás, olyan erő, amely elvezeti az emberiséget az örök életre. Ebben a királyságban a Szűzanya a kegyelmek továbbadója, a kérő hatalom (– de ha a népi vallásosságot tekintjük, még több ilyen kifejezést találunk). A Szűzanya többet jelent számunkra, mint a földi hatalmasságok.

Itt élünk a Földön, és nagyon fontos nekünk földi hazánk sorsa, hiszen ide születünk; nem függetleníthetjük magunkat tőle. Tény, hogy gyakran tehetetlenek vagyunk, vagy amit tehetünk, annak szinte semmi látható eredménye sincs. Nincs hatalmunk – ám a szeretetszövetségben odaajándékoztuk magunkat a Szűzanyának: ezzel kifejeztük a szeretetünket, Ő pedig, a Királynőnk, felelősséget vállalt értünk.

Már sok helyzetben megtapasztalhattuk azt, hogy Ő valóban szeret minket. Gondoljunk csak az életünk kis és nagy eseményeire, vagy a kápolna felépítésére, a család- és ifjúsági mozgalom elterjedésére.

A SZERETET KORONÁZ!

ki szeret, ezt mondja a szeretett személynek: jó, hogy vagy, hogy *éppen Te* létezel – teljes odaadással, szenvedéllyel mondja: „Akarom, hogy élj!”

Az ember nem létezhet szeretet nélkül, hisz a szeretet forrása maga Isten, Őbenne gyökerezik minden élő és minden létező. Isten szeretetéből létezőnk, Ő maga mondott ránk igent, hogy mi is igent tudunk mondani önmagunkra, és mindarra, amit Ő szeretetből számunkra teremtet.

A Szűzanyát szeretnénk megkoronázni, mert Ő, valamint a segítsége és a

közbenjárása fontos nekünk. Ezáltal szeretnénk bizonyítani a szeretetünket és a bizalmunkat iránta, aki gondunkat viseli, aki a kegyelmi tőkébe ajándékozott áldozatainkat gyümölcsözővé teszi – a Schönstatt Mozgalom által az egész ország javára.

A Szűzanya a mi koronázásunk nélkül is koronát visel, mivel Krisztus – ahogy a rózsafüzér dicsőséges olvasójában is imádkozzuk – a mennyben megkoronázta. Ő kiérdemelte a koronát, mivel élete során együtt járta a megváltás kemény útját a Megváltóval. Jézus hű követője, ezért az Ég és Föld Királynője. A Szűzanya alapító okiratból vett szavaival indítom útra kilencedünk bevezetőjét:

„Ne okozzon gondot nektek kívánságaitok teljesülése. Ego diligentes me diligo. Én is szeretem azokat, akik szeretnek engem. Bizonyítsátok be először, hogy valóban szerettek, hogy komoly a szándékotok! Most van erre a legjobb alkalom. Ne higgyétek, hogy a mai komoly és nagy időkben valami rendkívüli dolog az, ha a magatokkal szemben támasztott követelményeket a korábbi generációkénál magasabbra fokozátok. Az önmegszentelést követelem tőletek. Ez az a páncél, amit fel kell öltönetek, és ez az a kard, amellyel a kívánságaitokért harcolnotok kell! Gyarapítsátok hát szorgalmasan a kegyelmi tőkét! Szerezzetek sok érdemet hűséges, és buzgó imaélet által és bocsássátok azokat a rendelkezéseimre! Akkor szívesen idetelepszem közétek, és bőkezűen osztok adományokat és kegyelmeket. Akkor a jövőben majd erről a helyről magamhoz vonzom az ifjú szívüket, és úgy nevelem őket, hogy hasznos eszközökké váljanak a kezemben.” (Első alapító okirat)

Engedd, Szűzanyánk, hogy Neked adott szíveink koronád díszei legyenek! Segíts, hogy a kilenced előkészítsen minket a Veled való szövetség elmélyítésére! IGEN-t akarunk Rád mondani, Királynőnk, mint ahogy Te IGEN-t mondtál az Atya akaratára a legnehezebb helyzetben is!

*Mária, szeretetünk jelül
Téged ismerünk el királynőnknek!
Ahogy Szent István király is tette,
egészen Neked ajándékozunk
magunkat és hazánkat.
Újítsd meg Veled való szövetségünket
és hazánk lelkületét.
Hadd ragyogjon át minden tetteimen,
hogy Téged szeretlek, Neked szolgálók,
és gyermeked vagyok. Amen*

Én Jézusom, te nem gyűlölted őket,
A gyűlölőket és a köpködőket.
Szeretted ezt a szomorú világot
S az embert, ezt a nyomorú virágot.
Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet
És hogy fölöttünk csak az Úr ítélhet.
Szelíd szíved volt, ó, pedig hatalmad
Nagyobb volt, mint mit földi birtok adhat.
A megbocsájtást gyakoroltad egyre,
Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.
Ma is elégszer hallod a magasban
A gyűlölet hangját, mely égbe harsan.
A gyilkos ember hangját, aki részeg
S a szeretet szavát feszítené meg.
És Jézusom, most is csak
szánd meg őket,
A gyűlölőket és a köpködőket.
Most is bocsáss meg nekik,
mert lehet,
Hogy nem tudják tán,
mit cselekszenek. (Juhász Gyula)

